

Παιχνίδια... Πολέμου...

στο Αιγαίο

Τους τελευταίους μήνες η διαρκώς αναπτυσσόμενη αγορά των οικιακών video games εμπλουτίστηκε μ' ένα νέο, στρατηγικού χαρακτήρα, παιχνίδι, εκατό τοις εκατό ελληνικής έμπνευσης και κατασκευής. Τίτλοφρείται κάπως υπερβολικά «Κρίση στο Αιγαίο» και είναι ίσως από τα μοναδικά στο είδος του που ο τίτλος του εξαντλεί στην κυριολεξία το περιεχόμενό του. Έτσι, ο υποψήφιος τυχερός βρίσκεται στην ευτυχή θέση, με την επιλογή των κατάλληλων παραθύρων (το παιχνίδι είναι σχεδιασμένο σε περιβάλλον windows) να συμμετάσχει σε εικονικές αερομαχίες, να καταστρώνει ασκήσεις επί χάρτου, να μετακινεί στρατεύματα, να αγοράζει οπλικά συστήματα και ό,τι άλλο ένα αρρωστημένο στρατόκαβλο μυαλό θα μπορούσε να συλλάβει. Είναι δε και τόσο ενημερωμένο σε θέματα αμυντικής ή επιθετικής τακτικής, ώστε κάλλιστα θα μπορούσε κανείς να συμπεράνει ότι οι προγραμματιστές του ίσως είχαν κάποτε θητεύσει σε ανώτερα κλιμάκια επιχειρήσεων του ελληνικού πενταγώνου.

Ο στόχος του παιχνιδιού είναι βέβαια προφανής: η ολοσχερής νίκη επί του αντιπάλου και η άμεση εξολόθρευσή του. Με μια μικρή, πλην καθόλου αμελητέα διαφορά. Εχθρός αυτή τη φορά δεν είναι κάποιος τριτοκοσμικός αντάρτης ή επίδοξο δικτάτορες «που απειλούν την παγκόσμια ειρήνη», αλλά οι «προαιώνιοι» και ιστορικά προσδιορισμένοι ως τέτοιοι γείτονες της απέναντι όχθης.

Το ευτράπελο της υπόθεσης δεν είναι τόσο το ίδιο το παιχνίδι όσο η ατυχής συγκυρία στην οποία αυτό παρουσιάζεται. Γιατί, αν ακόμη οι σχετικές με τη συνθήκη Λουξεμβούργου θριαμβολογίες που εσπευσμένα διαφήμισαν τα πρακτορεία του οργανωμένου ψεύδους είναι νωπές, άλλο τόσο, και ακόμα πιο πρόσφατη είναι η επιχειρούμενη στρατηγική έντασης στο Αιγαίο, η οποία τείνει μάλιστα να μεταβάλλει την ξέφρενη διθυραμβολογία σε κενό γράμμα.

Όμως, λίγο ενδιαφέρουν αυτά εδώ. Άλλωστε το άρθρο έχει ως τίτλο του «Παιχνίδια Πολέμου» και μ' αυτά θα ασχοληθούμε. Εάν λοιπόν θέλετε να συμμετάσχετε στο πιο ενημερωμένο παιχνίδι εικονικής διπλωματίας (αυτοί δεν λένε πως «διπλωματία είναι η προετοιμασία για πόλεμο»;) στο εξής είναι πολύ απλό. Πηγαίνετε στο πλησιέστερο κατάστημα ηλεκτρονικών παιχνιδιών της γειτονιάς σας, δώστε στον ευγενικό υπάλληλο το μισό σας μηνιάτικο και κείνος αίφνης θα σας δώσει το μαγικό CD ROM, το εισιτήριο για έναν κόσμο γεμάτο εκπλήξεις. Virtual σφαγή σε τιμή ευκαιρίας και πραγματικά χρειάζεται αρετή και τόλμη για να επιβιώσεις. Δεν είναι ούτε υποχρεωτικό ούτε όμως και απαραίτητο να φτάσετε με χαμόγελο στο τέλος της διαδρομής. Ως γνωστόν, ο ματοβαμμένος δρόμος της δόξας και του εθνικού μεγαλείου δεν είναι στρωμένος με ροδοπέταλα. Κρίνουμε όμως ως ιδιαίτερα αναγκαίο το να γνωρίζετε από τα πριν μερικά πιθανά σενάρια, που, αν καλοξετάσετε, ίσως να διαπιστώσετε ότι η πραγματικότητα στις διπλωματικές σχέσεις των δύο συμμάχων και μόνιμως εμπλεκόμενων κρατών να μη διαφέρει και πολύ από το αντίστοιχο εικονικό της είδωλο...

Καλή διασκέδαση σ' όλους σας. Βάλτε το χαζοκούτι στην πρίζα. Καλωδιωθείτε με το κατάλληλο περιβάλλον και πατήστε το START. Το παιχνίδι αρχίζει και είναι πραγματικότητα.

Οδηγίες προς ναυτιλομένους

Για να παίξετε το παιχνίδι θα πρέπει να γνωρίζετε ότι στο πλευρό σας θα βρίσκεται ένας μεγάλος αριθμός συμμάχων που, ανάλογα με την περίπτωση, μπορείτε να χρησιμοποιείτε, για να αποφύγετε δύσκολες καταστάσεις και πιθανά αδιέξοδα. Αυτό που διεγείρει τη φαντασία, ή φαντασιοπληξία, του φιλόδοξου παίκτη και προσδίδει στο παιχνίδι μεγαλύτερο ενδιαφέρον είναι πώς οι σύμμαχοί σας κινούνται και αυτοί -ανάλογα πάντα με την περίπτωση αυτοβούλως- περνώντας ανοιχτά ή σιωπηρά πότε στη δική σας πλευρά και πότε στην αντίπαλη. Είναι πολύ δύσκολο, ως και ακατόρθωτο, να τους αποφύγετε, για δύο κυρίως λόγους:

α) Είστε αναγκασμένοι από τα πράγματα να κινηθείτε σε ένα περιβάλλον παγκοσμιοποίησης του κεφαλαίου και, κατ' επέκταση, των διεθνών σχέσεων. Δυστυχώς για σας ο κόσμος σας προσδιορίζεται κυρίως από οικονομικά μεγέθη. Αυτό που εσείς θεωρείτε ως αποκλειστικό εθνικό συμφέρον δεν είναι και τόσο αποκλειστικό όσο φαντάζεστε.

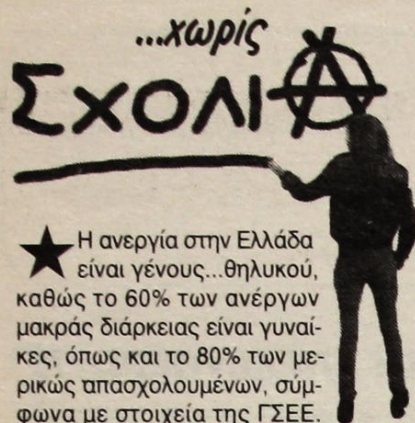
β) Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάτε το γεγονός ότι την ιστορική σας ύπαρξη ως κυρίαρχο κράτος την οφείλετε στην συνδρομή και το ενδιαφέρον των συμμάχων σας. Η επικράτεια που διαθέτετε, η θέση σας στην διεθνή οικονομική και στρατιωτική σκακιέρα, η περιώνυμη εθνική σας ανεξαρτησία είναι και αποτέλεσμα των προσεκτικών, πλην παρασκηνακών, κινήσεων των συμμάχων σας (αγγλογάλλων στο παρελθόν, αμερικάνων στο παρόν). Αυτός όμως δεν είναι ιδιαίτερος λόγος για να ανησυχείτε, τουλάχιστον για την ώρα... Ο αντίπαλός σας έχει σχεδόν τα ίδια με σας ιστορικά χαρακτηριστικά και αντιμετωπίζει στη σχέση του με τους κοινούς σας συμμάχους, αναλογικά, όμοια, αν όχι πιο πολύπλοκα, προβλήματα.

Σενάριο 1: Το πετρέλαιο είναι εύφλεκτο υλικό κι όποιος παίζει με τη φωτιά... καίγεται. Ή πώς από τη φαντασία περνάμε στην πραγματικότητα.

Σύμφωνα με μια δοξασία, ευρέως διαδεδομένη στον καθεστωτικό τύπο, υποστηρίζεται ότι το οικονομικο-στρατιωτικό κατεστημένο των δύο χωρών εποφθαλμιά με έντονο ενδιαφέρον το πετρέλαιο του αιγιακού υπεδάφους. Ο ανταγωνισμός με άξονα τον έλεγχο των υποτιθέμενων κοιτασμάτων του αρχιπελάγους, που οι αμφότερες πλευρές διεκδικούν, πυροδοτεί έντονα επεισόδια και συγκρούσεις. Ωστόσο, η στρατηγική της έντασης στην ευρύτερη περιοχή —η οποία εκφράζεται άλλοτε με διπλωματικούς λεονταρισμούς και άλλοτε, όταν το παιχνίδι χοντραίνει, με αεροναυτικές αψιμαχίες και θαυματι-

- Τα χρηματιστήρια ετοιμάζουν τις μετοχές...
- Οι στρατηγοί ετοιμάζουν τις βόμβες...
- Τα κανάλια ετοιμάζουν τις κάμερες...
- Οι τηλεθεατές ετοιμάζουν τα τηλεκοντρόλ...

Περιμένοντας τη Δευτέρα 23 Φλεβάρη...

★ Η ανεργία στην Ελλάδα είναι γένους...θηλυκού, καθώς το 60% των ανέργων μακράς διάρκειας είναι γυναίκες, όπως και το 80% των μερικώς απασχολούμενων, σύμφωνα με στοιχεία της ΓΣΕΕ. Επίσης, η αμοιβή των γυναικών δεν ξεπερνά το 80% αυτής των ανδρών, παρά την προ 20ετίας νομοθεσία περί ίσης αμοιβής μεταξύ γυναικών και ανδρών.

★ Σύμφωνα με έκθεση της Εθνικής Επιτροπής Προστασίας του Απορρήτου των Συνδιαλέξεων, καμιά επικοινωνία, που γίνεται μέσω τηλεφώνου (σταθερού ή κινητού) ή ηλεκτρονικής συσκευής δεν είναι ασφαλής. Η Επιτροπή στη φετινή της έκθεση επισημαίνει ότι πλέον έχουν αναπτυχθεί ιδιαίτερα υψηλές τεχνικές και μέσα για την παρακολούθηση συνομιλιών, ακόμη και μεταξύ των κινητών τηλεφώνων.

★ Οι αρχές στη Βουλγαρία μελετούν το ενδεχόμενο εγκατάστασης νέου αντιδραστήρα στον πυρηνικό σταθμό "Κοζλοντούι", με στόχο να αποκαταστήσει το "κενό" στον ενεργειακό τομέα της χώρας, μετά το κλείσιμο τεσσάρων παλαιάς τεχνολογίας αντιδραστήρων.

★ Στη σύλληψη ομάδας αριστερών φοιτητών του πανεπιστημίου της Μαλάτια, προχώρησαν στις 6 Φεβρουαρίου αστυνομικές δυνάμεις. Και τούτο, μετά από συμπλοκή που σημειώθηκε μεταξύ ομάδων ακροδεξιών και αριστερών φοιτητών. Η συμπλοκή σημειώνεται στο πλαίσιο ιδιαίτερης έντασης, η οποία χαρακτηρίζει τη ζωή του πανεπιστημίου, μετά τη θανατηφόρα επίθεση που δέχθηκε ο αριστερός φοιτητής Ουμίτ Τζιχαν Ταρχό, από ομάδα μελών της ακροδεξιάς εθνικιστικής οργάνωσης "Γκρίζοι Λύκοι". Οι κτιριακές εγκαταστάσεις του πανεπιστημίου Ινονού, παραμένουν υπό αστυνομική φρούρηση από τις 7 Ιανουαρίου, οπότε σημειώθηκε η επίθεση των Γκρίζων Λύκων κατά του φοιτητή. Συγκεκριμένα, το πανεπιστήμιο φρουρείται από ισχυρές δυνάμεις της τουρκικής χωροφυλακής, άνδρες της οποίας διεξάγουν σε καθημερινή βάση έλεγχο ταυτότητας στους εισερχόμενους/ες.

★ Ως ιδιαίτερα κρίσιμη κρίνεται η κατάσταση 10 κρατουμένων που συμμετέχουν στην απεργία πείνας στις φυλακές Κερασούντας. Στην απεργία η οποία διανύει την έκτη εβδομάδα της (από 7 Ιανουαρίου), συμμετέχουν κρατούμενοι-μέλη του Εργατικού Κόμματος Κουρδιστάν (ΡΚΚ), διαμαρτυρόμενοι για την καταπίεση και το σφετερισμό κάθε δικαιώματός τους από τις αρχές της φυλακής. Στα όρια του θανάτου, όπως έγινε γνωστό από τους συγγενείς τους, βρίσκονται 10 κρατούμενοι, οι οποίοι υποφέρουν από εσωτερική αιμορραγία στομάχου, αιματοουρία, λιποθυμίες και απώλειες της όρασής τους.

Πηγή όλων των παραπάνω ειδήσεων: "Μαύρα Μεσάνυχτα Έχουμε", τεύχος τρίτο

Ο χρυσός να μας φέρει πιο κοντά...

Σχεδόν δύο μήνες μετά την προηγούμενη δίκη των μελών της Επιτροπής Αγώνα ενάντια στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού στην Ολυμπιάδα Χαλκιδικής, τρεις νέες δίκες έρχονται να φέρουν και πάλι στην επικαιρότητα και στις προτεραιότητες όλων, τον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου ενάντια στα σχέδια κράτους και πολυεθνικών.

Στις 9 το πρωί της ερχόμενης Πέμπτης 26 Φεβρουαρίου, τρεις δίκες θα εκδικαστούν σε μία ενιαία υπόθεση, στο δικαστήριο Πολυγύρου, με κατηγορούμενους όπως και την προηγούμενη φορά μέλη της Επιτροπής Αγώνα και κατοίκους των κοινοτήτων Ολυμπιάδας, Βαρβάρας, Άνω και Κάτω Σταυρού και Ασπροβάλας. Οι δύο πρώτες δίκες είχαν αναβληθεί στις 23 Οκτωβρίου '97.

Στην πρώτη δικάζονται δύο κάτοικοι της Ολυμπιάδας και ο πρόεδρος της κοινότητας με τις κατηγορίες της παρακώλυσης συγκοινωνιών, παράνομης βίας και ηθικής αυτουργίας, για όσα συνέβησαν στο διάστημα από τις 5 έως τις 11 Ιουλίου '96 και

από τις 5 έως τις 26 Αυγούστου '96, όταν εμπόδισαν επί μακρόν την είσοδο μηχανημάτων και πρώτων υλών στο εργοστάσιο της TVX HELLAS GOLD.

Στη δεύτερη κατηγορούνται 22 κάτοικοι των κοινοτήτων Ολυμπιάδα και Βαρβάρα, ανάμεσά τους και οι κοινοτάρχες, για παράνομη βία κατά συναυτουργία, διακεκριμένες φθορές κατά συναυτουργία, διατάραξη οικιακής ειρήνης, εξύβριση με λόγο και έμπρακτη εξύβριση κατά συναυτουργία και τέλος πρόκληση σε εκτέλεση πλημμελημάτων κατά συρροή για τα γεγονότα της 16ης Σεπτεμβρίου '96, όταν δηλαδή οι υπεύθυνοι της εταιρείας προσπάθησαν να μεταφέρουν από αγροτικούς παρακαμπτήριους δρόμους, γεωτρύπανα και άλλα μηχανήματα εξόρυξης, στις εγκαταστάσεις του εργοστασίου. Η εταιρεία τότε είχε προσπαθήσει να περάσει λάθρα τα μηχανήματά της παρά τη συμφωνία με το υπουργείο Ανάπτυξης και την Επιτροπή Αγώνα να μην προχωρήσει σε εργασίες σχετικές με το μεταλλείο πριν την ολοκλήρωση της μελέτης του ΙΓΜΕ.

Η τρίτη είναι και η σοβαρότερη υπόθεση που θα εκδικαστεί

και αφορά τις συμπλοκές στις 17 Οκτωβρίου 1996, ανάμεσα σε κατοίκους των κοινοτήτων και ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, όταν καταστράφηκαν οχήματα της αστυνομίας και τραυματίστηκαν πολλοί κάτοικοι και αστυνομικοί. Ανάμεσα στους 16 κατηγορούμενους αυτής της δίκης είναι οι πρόεδροι των κοινοτήτων Ολυμπιάδας, Βαρβάρας, Άνω και Κάτω Σταυρού, Ασπροβάλας καθώς και κάτοικοι της Ολυμπιάδας. Στο σύνολό τους αντιμετωπίζουν τις κατηγορίες της παράνομης βίας κατά συναυτουργία, αντίσταση κατά συναυτουργία, πρόκληση για την εκτέλεση πλημμελημάτων κατά συρροή και παράνομη οπλοφορία.

Αν τελικά οι δίκες δεν αναβληθούν και υπάρξουν ποινές κυρίως για τα μέλη της Επιτροπής Αγώνα, τότε είναι πολύ πιθανό να υπάρξουν οι πρώτοι κρατούμενοι αυτού του τοπικού αγώνα, αφού για τους προέδρους των πέντε προαναφερόμενων κοινοτήτων εκκρεμούν ολιγόμηνες ποινές με ανασταλτικό χαρακτήρα, από την προηγούμενη κατάδική τους για τα επεισόδια της 9ης Νοεμβρίου 1997. Να σημειωθεί ότι τον περασμένο μήνα

δόθηκε στη δημοσιότητα το πόρισμα της δεύτερης φάσης της μελέτης του Ινστιτούτου Γεωλογικών Μελετών Ελλάδας, σύμφωνα με το οποίο η περιοχή όπου η TVX θέλει να εγκαταστήσει τη μονάδα επεξεργασίας χρυσού (Ολυμπιάδα) κρίνεται ακατάλληλη και περιβαλλοντικά επιζήμια, γεγονός που δικαιώνει τις αντιδράσεις και τα λεγόμενα των κατοίκων και της Επιτροπής Αγώνα. Έτσι μία πιθανή ποινικοποίηση αυτού του αγώνα θα άφηνε στο περιθώριο το πόρισμα, αμαυρώνοντας το νόημα των αντιδράσεων και δίνοντας του το στίγμα του χουλιγκανισμού και της γραφικότητας μιας μικρής επαρχιακής κοινωνίας. Στο χέρι όλων είναι να μην συμβεί κάτι τέτοιο, αρχής γενομένης από την παρουσία μας στον Πολύγυρο την ερχόμενη Πέμπτη.

N.J. N.P.-ΣΕΡΡΕΣ

Σημείωση: Όσα άτομα ή ομάδες ενδιαφέρονται να τους αποσταλεί πλήρης φάκελος με υλικό από και για τον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού κόλπου, μπορούν να επικοινωνήσουν στη διεύθυνση **Τ.Θ. 58, Τ.Κ. 62110, Σέρρες**

Δεν είναι μόνοι τους!

Σε 3 ημέρες θα πραγματοποιηθεί το εφετείο των 4 συντρόφων/ισών που συνελήφθησαν στις 14 Νοέμβρη του '95, όταν χτυπήθηκε από τα ΜΑΤ συγκέντρωση αλληλεγγύης στον τότε απεργό πείνας Κώστα Καραρέμα. Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στους "4 της Καμάρας" καλεί σε συγκέντρωση την Τρίτη 24 Φλεβάρη, στις 9.30, στα δικαστήρια. Τη Δευτέρα 23 Φλεβάρη, στις 8.00μ.μ., στο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό κέντρο "Ναυτίλος" θα πραγματοποιηθεί βιντεοπροβολή ντοκουμέντων από τη σύλληψη των 4 και από τα όσα επακολούθησαν. Θα ακολουθήσει προβολή της ταινίας "ΑΛΟΖΑΝΦΑΝ".

Στη συνέχεια, δημοσιεύουμε αποσπάσματα από την προκήρυξη της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στους "4".

Στις 24 Φλεβάρη του '98 δικάζονται στο εφετείο οι τέσσερις συλληφθέντες της συγκέντρωσης της 14ης Νοέμβρη του '95 στην Καμάρα. Πάρης Σοφός, Γιάννης Αναγνώστου, Ηλίας Χατζηλιάδης, Σοφία Κυρίτση. Ήταν τότε που, μαζί με άλλους, συγκεντρώθηκαν για να διαδηλώσουν την αλληλεγγύη τους στον τότε απεργό πείνας Κώστα Καραρέμα. Εισαγγελέας και ΜΑΤ καταπατούν το δικαίωμα της διαδήλωσης και με πρόφαση προληπτικό έλεγχο διαλύουν βίαια τη συγκέντρωση και συλλαμβάνουν τους τέσσερις, βαριά κακοποιημένους. Ο Γιάννης Αναγνώστου οδηγήθηκε το ίδιο βράδυ από την ασφάλεια στο Ιπποκράτειο με ανοιγμέ-

νο κεφάλι. Η Σοφία Κυρίτση, αδυνατώντας να παρακολουθήσει τη δίκη, τέσσερις μέρες αργότερα οδηγήθηκε από το δικαστήριο στο νοσοκομείο και νοσηλεύτηκε για σοβαρή κρανιοεγκεφαλική κάκωση.

Στη δίκη-παρωδία που ακολούθησε για τους τρεις -πλήν της Σοφίας- αναβίωσε, για πρώτη φορά μετά τη χούντα, η κατηγορία της στάσης και καταδικάστηκαν σε 3,5 χρόνια φυλάκιση χωρίς αναστολή. Οι τρεις, την ίδια μέρα της καταδίκης τους, ξεκίνησαν απεργία πείνας στις φυλακές, με αίτημα την άμεση αποφυλάκισή τους. Το κίνημα αλληλεγγύης οδήγησε από καλύτερες θέσεις στο δικαστήριο τη Σοφία Κυρίτση. Για τις ί-

14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995:
Συγκέντρωση αλληλεγγύης στον απεργό πείνας Κ. Καραρέμα διαλύεται βίαια από τα ΜΑΤ. Τέσσερις προαποφασισμένες συλλήψεις, καταδίκες σε 3,5 χρόνια φυλάκιση για "στάση", απεργίες πείνας, κινητοποιήσεις, απελευθέρωση των συλληφθέντων

24 ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ 1998:
Εφετείο των τεσσάρων συλληφθέντων της Καμάρας

Δεν είναι μόνοι τους!

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
Τρίτη 24 Φλεβάρη, 9.30π.μ. στα δικαστήρια

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

διες κατηγορίες της στάσης, αντίστασης και εξύβρισης, καταδικάστηκε σε έξι μήνες με τριετή αναστολή. Το ίδιο κίνημα συμπαράστασης βοήθησε και τους τρεις απεργούς πείνας να αποφυλακιστούν ένα μήνα μετά τη σύλληψή τους (...)

Σήμερα, 2 χρόνια μετά τα γεγονότα αυτά και μετά από αλληπάλληλες αναβολές οι

4 συλληφθέντες οδηγούνται για μια ακόμα φορά στο εφετείο. Την ίδια στιγμή που τρεις νέοι, συλληφθέντες στη Φοιτητική Εστία Αθήνας, συμπληρώνουν σχεδόν 3 μήνες προφυλάκισης στον Κορυδαλλό για τη συμμετοχή τους σε συναυλία αλληλεγγύης στους δύο -απεργούς πείνας τότε- αδιόριστους εκπαιδευτικούς Δ. Κούγκα και

Ελ. Παλιοτζήκα. Την ίδια στιγμή που καλούνται να δικαστούν οι 8 δωκόμενοι μετά τη μήνυση του φασίστα Π. Καμμένου (...)

Η αλληλεγγύη είναι και θα παραμείνει η αξία εκείνη που μπορεί να λειτουργεί ως ο συνδετικός κρίκος που ενώνει όλα τα αντιστεκόμενα κομμάτια της κοινωνίας, ενάντια στην κρατική καταστολή, ενάντια στη χειραγώγηση.

Η αλληλεγγύη είναι και θα παραμείνει ένα από τα σημαντικότερα όπλα στα χέρια των αντιστεκόμενων όλου του κόσμου, ενάντια στην εξουσία που εκτός από υποταγμένους σε μια κοινωνία-νεκροταφείο, μας θέλει και μόνους και απομονωμένους απέναντι στους διώκτες μας, απέναντι σε όλους τους μηχανισμούς καταστολής και καταπίεσης.

Οι τέσσερις συλληφθέντες στην απόπειρα πορείας της 14ης Νοέμβρη '95 δεν είναι μόνοι τους

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΔΕΝ ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ
ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΣΗ - ΚΑΜΙΑ ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ: • ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635), ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. (ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μ.μ.). • ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΚΑΙ ΣΤΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ "ΝΑΥΤΙΛΟΣ" (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, τηλ: 257.364) ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Μη διακρατικό πόλεμο ή εμπόλεμη κοινωνικά ειρήνη;

Η κυρά-Ελένη από τη Σμύρνη του '19 (ή κάποιος απόγονός της, αν δεν ζει) ίσως ποτέ της δεν θα περίμενε να την αναζητά κάποιος Γιασάρ από τη σημερινή Πόλη.

"Είναι το 1919 που η οικογένειά της κυρά-Ελένης φιλοξένησε και προστάτευσε την οικογένειά μου, όταν εισέβαλε ο ελληνικός στρατός. Μετά όμως, που ήρθε το 1922, η δική μου οικογένεια ήταν αυτή που ανέλαβε να κρύψει την οικογένειά της κυρά-Ελένης. Τότε που ο τουρκικός στρατός εισβάλλοντας καίει τη Σμύρνη."

Λόγια του Γιασάρ Ακσόι, καθηγητή στο μετονομασθέν από "Αγαίου" "Πανεπιστήμιο της 9ης Σεπτεμβρίου" (τί ειρωνία! ημέρα εισβολής του τουρκικού στρατού στη Σμύρνη).

Είναι ένας από τους ομιλητές στη συνάντηση της "κίνησης δημοσιογράφων για την ειρήνη", που πραγματοποιήθηκε στη Σμύρνη πριν από δέκα μέρες. Ο Γιασάρ Ακσόι είναι επίσης δημοσιογράφος στην μεγαλύτερη εφημερίδα της Σμύρνης "Γενί Ασίρ" (Νέος Αιώνας). Είναι η ίδια εφημερίδα που ιδρύθηκε και πρωτοκυκλοφόρησε στη Θεσσαλονίκη τον περασμένο αιώνα. Καταστράφηκε όμως στην πυρκαγιά που έπληξε την πόλη το '17. Έτσι μετακόμισε στη Σμύρνη.

Εκεί κατέφυγε (μετά τις ανταλλαγές πληθυσμών το 1923) και η οικογένειά του δημοσιογράφου Σουλεϊμάν Γεντί. Το ίδιο και η οικογένειά του σημερινού δημάρχου, αλλά και άλλων πολλών.

Περπατάς στη Σμύρνη και σου μιλάνε στα ελληνικά. Συναντάς ανθρώπους απλούς, που η οικογένειά τους είχε έρθει (με τις ανταλλαγές) από τη Θεσσαλονίκη.

Μνήμες ανθρώπων της "άλλης" πλευράς ειδικά από τους εδω. Τους φορτωμένους με τις δικές τους μνήμες της καταστροφής, του διωγμού, της προσφυγιάς. Ίδια λόγια και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου. Μνήμες ποτισμένες στις φορτίσεις της ιστορίας. Μνήμες, όμως, καλά χρησιμοποιούμενες και αντικείμενο των εκάστοτε εξουσιών, ένθεν και ένθεν. Κρατικά σύνορα που χωρίζουν ίδιους λαούς. Λαούς που συγκροτούν ένα άλλο κλίμα στα νησιά και τα μικρασιατικά παράλια.

Συνάντηση

Γύρω στους 200 ήταν οι συμμετέχοντες στη (δεύτερη) συνάντηση της "κίνησης δημοσιογράφων στο Αιγαίο και τη Θράκη για την ειρήνη". Μια από τις σπάνιες φορές που συναντώνται τόσο πολλοί δημοσιογράφοι από Ελλάδα και τουρκί-

α για να συζητήσουν ζητήματα ελληνοτουρκικής προσέγγισης.

Ο ρόλος των ΜΜΕ στις ελληνοτουρκικές σχέσεις ήταν στο επίκεντρο της θεματολογίας. Υπήρξαν δημοσιογράφοι που ξέφευγαν από τα απαιτούμενα της αποδοχής της κρατικής εθνικής εξωτερικής πολιτικής, ακόμα και από τα στερεότυπα της αριστεράς. Ακούστηκαν φωνές για το ρόλο τους ως διαμεσολαβητή στις επιλογές των εξουσιών.

Ελληνική αριστερά

Πέρα όμως από τα λόγια κάποιων λίγων, ο κύριος όγκος όσων συμμετείχαν κινήθηκε στον αστερισμό της διατύπωσης μιας άλλης εξωτερικής πολιτικής. Στελέχη του "Μετώπου Λογικής κατά του Εθνικισμού" (συνασπισμένοι, φιλελεύθεροι κ.α.) βρίσκονταν πίσω από την κύρια συνισταμένη όσων συμμετείχαν. Αυτοί που οι "εθνοπατριώτες" τους αποκαλούν "εθνοπροδότες". Για να μην αναφερθούμε και στην πλέον αφελή (κατά τον πιο επιεική χαρακτηρισμό) άποψη, ότι ο ΑΝΤ1 και η Χουριέτ δημιούργησαν την κρίση στα Ίμια (!).

Ένας διαφορετικός τόνος δόθηκε από τους προερχόμενους από το ΚΚΕ, στους οποίους κυριάρχησαν οι αντιαμερικανικές-αντιιμπεριαλιστικές θέσεις (το ΚΚΕ το οποίο καλεί σε αντικαπιταλιστικό-αντιιμπεριαλιστικό αγώνα στη βάση της εθνικής ανάπτυξης). [Ο εκπρόσωπος του ΣΥΝ έφερε ως παράδειγμα ειρήνευσης και καλής γειτονίας τους, εμπόλεμους κατά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο, Γαλλία και Γερμανία! Η απάντηση ήρθε από τον εκπρόσωπο του ΚΚΕ, ότι Γαλλία και Γερμανία τα βρήκαν για να επιβάλουν από κοινού τα συμφέροντά τους, τόσο στο εσωτερικό της Ευρώπης, όσο και στο εξωτερικό].

Τουρκική αριστερά

Στην Τουρκία, οι ενέργειες ελληνοτουρκικής φιλίας (από το χώρο της αριστεράς κυρίως) εκλείπουν σε σχέση με το παρελθόν, με την

υποχώρηση όλου του κινήματος μετά το πραξικόπημα του 1980.

Οι κοινοβουλευτικές (σοσιαλδημοκρατικές) κομματικές διαμεσολαβήσεις σε συνδυασμό με την πολυδιάσπαση και τον δογματισμό στον αριστερό χώρο προδικάζει και την έκταση της συμμετοχής από την Τουρκία στις όποιες προσπάθειες προσέγγισης. Ο αντιεξουσιαστικός-αναρχικός χώρος, ανοργάνωτος και ολιγάριθμος, χάνεται...

Εδώ φυσικά να πούμε ότι αρωγοί σε προσπάθειες για "το μη (διακρατικό) πόλεμο-την (κοινωνικά εμπόλεμη) ειρήνη" έρχονται διάφοροι εκπρόσωποι της τουρκικής (μη-στρατιωτικής ή ισλαμικής) επιχειρηματικής τάξης, που έχουν κάθε συμφέρον από την ανάπτυξη των εμπορικών συναλλαγών, τον τουρισμό κ.α. στα παράλια, τα νησιά, αλλά και γενικότερα. (Ελέχθη ότι έξοδα της διοργάνωσης της "κίνησης δημοσιογράφων" στη Σμύρνη καλύφθηκαν από συνεισφορές καθεστωτικών παραγόντων, δήμων, επιχειρηματιών).

Ωραία (μυσό)λογία

Ακούστηκαν πολλά και ενδιαφέροντα (γενικά λόγια):

"Η τηλεόραση σκοτώνει την ειρήνη (κατά το "η τηλεόραση σκοτώνει τη δημοκρατία"). Έχουμε ήδη στις θόδες έναν ακήρυχο πόλεμο. Να αποκρουσθούν οι παρεμβάσεις ξένων πολιτικοστρατιωτικών συνασπισμών. Μεγάλος είναι ο ρόλος των ΜΜΕ στην ένταση των ελληνοτουρκικών διακρατικών σχέσεων. Οι εκάστοτε εξουσίες στις δύο χώρες χρησιμοποιούν και αξιοποιούν τα ΜΜΕ στις πολιτικές τους επιλογές. Πέρα από τα media δεν είναι αθώοι, κάθε άλλο μάλιστα. Πολλοί βρίσκονται σε διατεταγμένη υπηρεσία, στην προώθηση των εκάστοτε θέσεων της επίσημης εθνικής κρατικής εξωτερικής πολιτικής-πέρα φυσικά από τους γνωστούς ιδεολόγους του εθνικού πατριωτισμού".

Ίσως σε άλλη πλευρά, αλλά στο ίδιο νόμισμα, βρίσκεται και η άλλη ("του διαλόγου και της ευελιξίας") ε-

ξωτερική πολιτική ("μειοδοτών" κ.α).

Οπτικές που προσεγγίζουν τα ζητήματα μέσα από τις αγκυλώσεις των διακρατικών πολιτικών και τις επιλογές των οικονομικών ελίτ, ή μερίδων τους.

Προοπτική διεξόδου μπορεί να ειπωθεί μόνο μέσα από θέσεις κοινωνίας και τα όποια προτιμώμενα από πρακτικές κοινωνίας.

Απλώς όλα συντρίβονται στις μολόπετρες της σύγκρουσης των διαφορετικών κρατικών συμφερόντων των δύο πλευρών.

Δύο ερωτήματα-ζητήματα

Υπάρχουν δημοσιογράφοι που θέλουν να ενταχθούν σε μια προσπάθεια συμβολής στην ύφεση και την ειρήνη. Αλλά το ερώτημα που τίθεται δεν είναι πώς θα αντισταθούμε στον πόλεμό τους αλλά και πώς θα πολεμήσουμε την ειρήνη τους. Αυτήν που δημιουργεί εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς.

Το άλλο ερώτημα που τίθεται εκ των πραγμάτων -αφήνοντας κατά

μέρος τα περί "εναλλακτικής πολιτικής" και "μη πολέμου"- είναι να σκιαγραφηθεί το όχημα συγκρότησης κοινωνικών θυλάκων αντίστασης στον κοινό αγώνα κατά των εξουσιών ένθεν και ένθεν. Κοινωνικοί σύνδεσμοι κοινής δράσης.

Τι είδους αλληλεγγύη

Όσο για το ζήτημα αλληλεγγύης που ετέθη δεν μπορεί φυσικά να συνδέεται με όποια διακρατική ή διπλωματική αντίληψη των σχέσεων.

Πέρα από τον ορίζοντα της αλληλεγγύης για πολιτικούς κρατούμενους, διωκόμενους ή εξοριστούς, αυτά πρέπει να θεωρούνται σε διευρυμένη προοπτική. Δεσμοί αλληλεγγύης με πολίτες και κατοίκους που αντιμετωπίζουν κοινά προβλήματα. Σταθεροί δεσμοί επικοινωνίας και συνεργασίας για κοινές κοινωνικές ανάγκες και στόχους.

Αλλιώς καταλήγουμε στο "μη (διακρατικός) πόλεμος σε (εμπόλεμη κοινωνικά) ειρήνη".

Μπ. Μπ.

Καβάλα - χρονικό κινητοποιήσεων ενάντια στο νόμο Αρσένη (Ιανουάριος - Φεβρουάριος 1998)

9/1/98: Το "Μέτωπο ενάντια στο Νόμο Αρσένη" στο οποίο συμμετέχει η Πρωτοβουλία Κοινωνικής Παρέμβασης, το Δίκτυο Μαθητών και σπουδαστές του Τ.Ε.Ι. Καβάλας πραγματοποίησαν ανοιχτή συγκέντρωση - ομιλία στη πλ. Καπνεργάτη.

16/1/98: Το "Δίκτυο Μαθητών" πραγματοποίησε συζήτηση - συνουσία με τον Θ. Γκαϊφύλλια στο Δημοτικό Ωδείο στην μνήμη του Ν. Τεμπονέρα και ενάντια στον νόμο του Αρσένη.

27/1/98: Έπειτα από γενικές συνελεύσεις των μαθητών στα σχολεία της Καβάλας αποφασίστηκε συμμετοχή στο πανελλαδικό μαθητικό συλλαλητήριο. Έτσι μαθητές από όλα τα σχολεία της Καβάλας συγκεντρώθηκαν και πραγματοποίησαν την μεγαλύτερη μαθητική πορεία που έχει γίνει στην Καβάλα τα τελευταία χρόνια (περίπου 2.000 μαθητές). Η πορεία με συνθήματα ενάντια στον νέο νόμο και ενάντια στη κυβέρνηση κατέλειξε στην Νομαρχία, όπου παραδόθηκε ψήφισμα διαμαρτυρίας.

12/2/98: Μετά από προσπάθειες οι μαθητές του Τ.Ε.Ι. Καβάλας, του 3ου και 5ου λυκείου ξεκίνησαν κατάληψη των σχολείων τους ενάντια στον νόμο του Αρσένη.

13/2/98: Οι μαθητές του Πολυτεχνικού κάνουν κατάληψη δρόμου και κλείνουν για μια ώρα περίπου την είσοδο της πόλης. Έπειτα επιστρέφουν στο σχολείο τους και το καταλαμβάνουν. Στο χώρο των καταλήψεων μπαίνουν και το 1ο και 2ο λύκειο. Έτσι στις 13/2 όλα τα λύκεια της Καβάλας βρίσκονται υπό κατάληψη.

15/2/98: Εκπρόσωποι μαθητών από όλα τα σχολεία της Καβάλας που βρίσκονται υπό κατάληψη, συναντήθηκαν και αποφάσισαν την συνέχιση επ' αόριστον των καταλήψεων.

16/2/98: Όλα τα λύκεια της Καβάλας βρίσκονται υπό κατάληψη, αλλά και δύο Γυμνάσια. Το συντονιστικό των καταλήψεων αποφάσισε συγκέντρωση και πορεία για την Πέμπτη 19/2 από την πλ. Καπνεργάτη προς την Νομαρχία. Οι καταλήψεις μάλλον θα σταματήσουν αυτό το Σάββατοκύριακο (λόγω Δημόσιου Διαγωνισμού) αλλά οι διαθέσεις των μαθητών είναι να ξαναρχίσουν τις καταλήψεις από την Κυριακή το βράδυ.

19/2/98: Γίνεται πορεία 1.000 ατόμων από την πλατεία Καπνεργάτη προς τη Νομαρχία.

Αλέξης

πατιστικό κίνημα και να έχουνε άποψη γι' αυτό, όταν η παράδοση της Κομιντέρν απαιτεί ένα τμήμα σε κάθε χώρα, με ενιαία ηγεσία και μονολιθική άποψη! Και -το κυριότερο- από πού και ως πού η Αγγελική Ξύδη, με μόλις 30 χρόνια στο κίνημα, νομιμοποιείται να μιλάει χωρίς να ρωτήσει τους Ε.Π., Κ.Τ. και Β.Π., που εδώ και τέσσερα ολόκληρα χρόνια ασχολούνται αποκλειστικά με τους Ζαπατίστας;

Ως εδώ και μη παρέκει, λοιπόν! Ακούς εκεί, η Αγγελική να γράφει «ότι είναι αναπόφευκτο να συγκρουστούν (οι Ζαπατίστας με το στρατό)», ενώ το σωστό είναι ότι «ανά πάσα στιγμή μπορούν να συγκρουστούν», και μάλιστα να έχει το θράσος να αποκαλεί μια ζαπατιστική κοινότητα, «ζαπατιστικό στρατόπεδο»...

Αυτή η κατάντια πρέπει να σταματήσει! Δεν είναι δυνατόν, όταν η μοναδική Ε.Π. μας ενημέρωνε διαρκώς μέσα από τα πολυσέλιδα ρεπορτάζ του ΑΛΦΑ όχι μόνο για τους Ζαπατίστας αλλά και για ό,τι αφορά το Μεξικό, από τις διατροφικές μέχρι τις ενδυματολογικές συνήθειες των κατοίκων του, σε μια υπέροχη σύνθεση του μελό με το επικό, του λάιφστάιλ με τον αναρχισμό, και του μεταμοντέρνου με το περιττό, να τολμάει κάποια Α.Ξ. να έχει γνώμη για τους Ζαπατίστας, τη σύγκρουσή τους με την κυβέρνηση, τα προβλήματα και τις προοπτικές τους...

Εύγε, σύντροφοι! Κατακεραυνώστε τους θρασείς! Κρατήστε καλά κρυμμένα τα μυστικά του ζαπατιστικού κινήματος! Μην επιτρέψετε σε κανένα να τα χαρίσει σε όλους αυτούς τους άθλιους που δεν είναι σαν και σας! Εξάλλου, αυτός δεν είναι ο ρόλος των μεγάλων επαναστατών; Να γνωρίζουν κάτι που δεν ξέρουν οι υπόλοιποι!

Κώστας Αθανασίου, Κώστας Αργαλιώτης, Ιω-

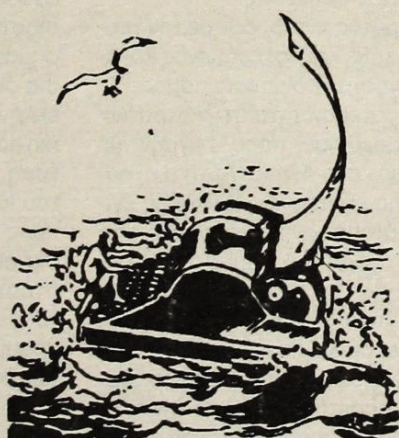
άννα Βίτσου, Πόπη Γονιάρη, Νίκος Γιαννόπουλος, Γιώτα Γιαννοπούλου, Μαίρη Γουδέλη, Τέση Λαζαράτου, Δήμητρα Λαμπροπούλου, Πάνος Λάμπρου, Άρια Λελάκη, Βίλη Μιχαλάκου, Κατερίνα Παπαγιάκα, Χριστόφορος Παπαδόπουλος, Ρένα Παγιανάνκου, Μαργαρίτα Ραγκούση, Μιχάλης Σαμπτακάκης, Δήμητρα Σούλιου, Γιώτα Τουλούμη, Νίκος Τσιγώνιας, Μαρία Χαρίτου.

Καταλήψεις στο νομό Καβάλας

Στην Καβάλα και στη Θάσο έχουν ξεκινήσει καταλήψεις σε όλα τα σχολεία, με μεγάλη συμμετοχή από τους μαθητές. Οι καταλήψεις βρίσκονται στη δεύτερη εβδομάδα τους και εντείνουν τον αγώνα τους με πορείες και διαμαρτυρίες. πιο συγκεκριμένα, την Πέμπτη 19-2 πραγματοποιήθηκε μεγάλο συλλαλητήριο στο κέντρο της Καβάλας, με πορεία προς τη νομαρχία, όπου και επιδόθηκε ψήφισμα ενάντια στο νόμο του Αρσένη. Τα συνθήματα που κυριάρχησαν ήταν: «ο νόμος του Αρσένη δεν είναι για σχολεία, είναι για φυτώρια και κτηνοτροφεία», «οι μαθητές παλεύουν και θα νικήσουν, το νόμο του Αρσένη θα καταργήσουν». Οι μαθητές δηλώνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα τους μέχρι να δικαιωθούν.

Α.Σ., μαθητής

★ Ευχαριστούμε τη συντρόφισσα από την Ηλιούπολη για τα καλά της λόγια.

Μ, όπως μικροπρέπεια...

Αντισταθμόμαστε την οργή των Ε.Π., Κ.Τ. και Β.Π. κατά όλων αυτών που καταπιάνονται -χωρίς να τους ζητήσουν την άδεια- με τους Ζαπατίστας. Είναι όντως αδιανόητο ένας απλός αριστερός, επειδή νοιάζεται για το τι συμβαίνει στην Τσιάπας και έχει επισκεφθεί μόνο μία ή δύο φορές το Μεξικό, να τολμάει να μιλήσει για τους Ζαπατίστας, και μάλιστα ερήμην των μοναδικών εκφραστών της Σκέψης του Μάρκος (τουλάχιστον) εν Ελλάδι...

Δικαίως θυμούνται οι Ε.Π., Κ.Τ. και Β.Π. και βάζουν όχι μόνο το αριστερό (αναφερόμενοι στο ΠΡΙΝ και την ΕΠΟΧΗ) σε εισαγωγικά, αλλά και το δημοσιογράφο (αναφερόμενοι στη συντρόφισσα Αγγελική Ξύδη). Πώς τολμούν όλοι αυτοί, έντυπα και άτομα, να εμπνέονται από το ζα-

Αλφα
FOR THE REVOLUTIONARY JOURNALISM

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 122

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 3843950

E-mail: alfanarc@compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

«Δέκα μήνες για λιποταξία»

Την περασμένη Τρίτη 17 Φλεβάρη δικάστηκε από το πενταμελές στρατοδικείο ο αναρχικός Νίκος Μαζιώτης. Στο Ρουφ είχαν συγκεντρωθεί γύρω στα 100 άτομα, κοινό σημείο των οποίων ήταν η στήριξη της υπόθεσής της άρνησης στράτευσης. Στο δικαστήριο κατέθεσαν 6 ολιγοί αρνητές και ένας απότακτος ταγματάρχης. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου ουσιαστικά δεν επέτρεψε στους αρνητές στράτευσης να μιλήσουν. Αρχικά, αρνήθηκε να επιτρέψει και στους έξι να μιλήσουν, και όταν, μετά από πιέσεις, δέχθηκε να μιλήσουν όλοι, τους διέκοπτε μέσα στα πρώτα τρία λεπτά.

Πριν την απολογία του, ο Νίκος Μαζιώτης αρνήθηκε να ορκισθεί, λέγοντας ότι «όλοι οι στρατοί έχουν τον ίδιο όρκο» τον οποίο ο ίδιος δεν αποδέχεται. Οι στρατοδίκες τον διέκοψαν κι αυτόν από νωρίς, ο ίδιος όμως είχε ήδη αναλάβει την ευθύνη για τη δεύτερη από τις ενέργειες καψίματος της σημαίας στο πολυτεχνείο του 1995.

Η δικηγόρος του Μαζιώτη προσπάθησε με πολιτικά επιχειρήματα να ανατρέψει τις κατηγορίες (προσβολή στρατεύματος και λιποταξία). Ισχυρίστηκε ότι η άρνηση στράτευσης του Μαζιώτη είναι ουσιαστικά αποτέλεσμα «σύγκρουσης καθηκόντων». Ισχυρίστηκε επίσης ότι ο Μαζιώτης δεν μπορεί να δικάστεί για λιποταξία, αφού δεν παρουσιάστηκε ποτέ στον στρατό, πράγμα που δεν έγινε δεκτό από το στρατοδικείο. Οι στρατοδίκες του έχουν ήδη επιβάλει σε παλιότερη δίκη ποινή και θώρησαν το διάστημά της τότε κράτησής του ως έκτιση ποι-

νής, η οποία «αποδεικνύει» ότι ο Μαζιώτης ανήκει στον στρατό και «δικαιολογεί» την κατηγορία της λιποταξίας.

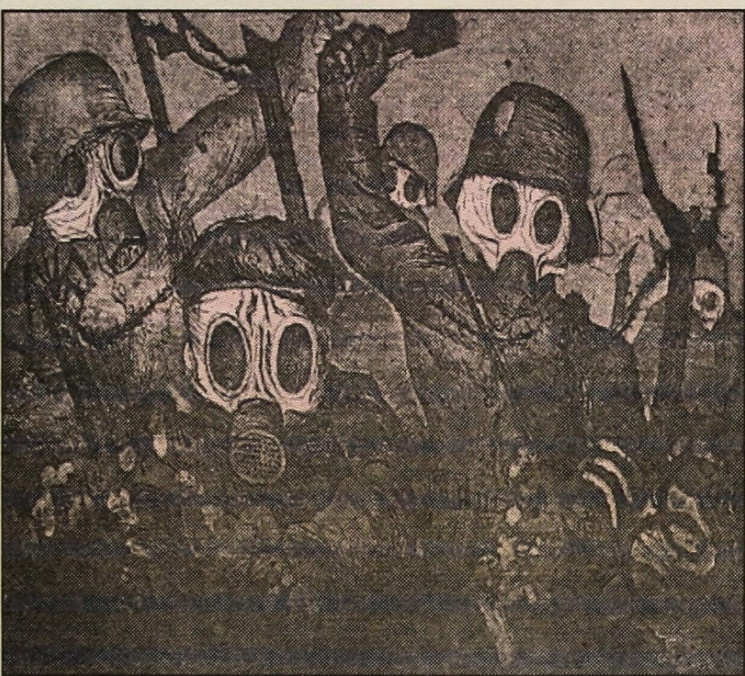
Τελικά το δικαστήριο καταδίκασε το Μαζιώτη σε εφείσιμη ποινή φυλάκισης 10 μηνών, από την οποία αφαιρέθηκε ο χρόνος της παλιότερης κράτησής του (3 μήνες και 9 μέρες). Οι συμπαραστάτες έξω από το Ρουφ ξέσπασαν σε συνθήματα με το πέρασμα της κλούβας που έπαιρνε το Μαζιώτη και η συγκέντρωση έληξε βίαια, με μικροσυμπλοκές και πετροπόλεμο με τις διμοιρίες των ΜΑΤ.

Παρόλο που η ποινή που επιβλήθηκε στο Νίκο Μαζιώτη ήταν «μικρή», η πραγματικότητα που διαμορφώνεται από το νέο νομικό πλαίσιο για την «εναλλακτική θητεία» και την «ανυποταξία» δεν πρέπει να μας εφυσχάζει καθό-

λου, ώστε με έκπληξη να αντιμετωπίσουμε την οποιαδήποτε νέα δίωξη αρνητή στράτευσης στο άμεσο μέλλον.

Β.Ε.

Ανεξάρτητα από τις διαφορές με επιλογές και πολιτικές εκτιμήσεις του Νίκου Μαζιώτη, όπως τις κατέγραψε ο ίδιος στο γράμμα του στην Ελευθεροτυπία, το βέβαιο είναι πως ο Μαζιώτης είναι ένας πολιτικός κρατούμενος, με την αντιμετώπιση που αυτό συνεπάγεται. Είναι επίσης βέβαιο πως πρέπει να αποτραπεί κάθε απόπειρα κατασκευής τρομοθεάματος γύρω από την υπόθεση του Νίκου Μαζιώτη.

Άμεση και χωρίς όρους απελευθέρωση του Γιώργου Βλασσόπουλου

Από τα τέλη Γενάρη του 1998 βρίσκεται φυλακισμένος στις φυλακές Χίου ο Γ. Βλασσόπουλος. Συνελήφθη πριν από ένα μήνα μέσα σε ένα τρομολαγνό κλίμα μετά τη σύλληψη του Νίκου Μαζιώτη. Ο αναρχικός Γ. Βλασσόπουλος είναι ο μοναδικός που βρίσκεται στη φυλακή για τα γεγονότα του Νοέμβρη '95 και τις 500 συλλήψεις. Μέσα σε ένα όργιο δικονομικών παραβιάσεων και αυθαιρεσιών, είχαν ξεκινήσει τότε οι δίκες, κάποιες από τις οποίες δεν έχουν γίνει ακόμα. Μέσα στο κλίμα που δημιούργησαν ΜΜΕ, αστυνομία, δικηγόροι και γονείς συλληφθέντων, ο Γ. Βλασσόπουλος, που το όνομά του ακουγόταν από δίκη σε δίκη, γινόταν ο αποδιοπομπαίος τράγος και άλλοθι πολλών «μετανιωμένων» συλληφθέντων.

Είναι φανερό πως στη πρόσωπο του Γ. Βλασσόπουλου βρέθηκε ο «ηθικός αυτουργός» για τα γεγονότα του πολυτεχνείου '95. Τόσο η ηλικία του όσο και, κυρίως, η από δεκαετίες (από το 1973) συνεχής δράση του, αλλά και η αδυναμία από πλευράς της εξουσίας να εξηγήσει και κατανοήσει την κοινωνική δυναμική που εμφανίζεται αυθόρμητα και την αρνείται είναι αρκετά ώστε, σε συνδυασμό με τη νομική διαδικασία που ακολουθήθηκε, να φυλακισθεί παραδειγματικά. Καμμία νομική ή πολιτική σκοπιμότητα δεν πρέπει να κρατήσει άλλο τον αναρχικό Γ. Βλασσόπουλο στη φυλακή.

Γ.Κ.

Κυκλοφόρησαν...

ΑΥΤΟΝΟΜΕΔΙΑ

★ Το χειμερινό τεύχος της τριμηνιαίας επιθεώρησης **ΑΥΤΟΝΟΜΕΔΙΑ** - 9η Έντυπη Εκτροπή των Σημείων της Μαζικής Κουλτούρας. Ξεχωρίζουμε τα κείμενα Γη-Θάλασσα (για την Αλβανία), Αναφορικά με την Αναρχική και Ελευθεριακή Κουλτούρα (από εκπομπή του μιλανέζικου radio Popolare), Πόλεμος - Μ.Μ.Ε. - Κινήματα στις ΗΠΑ (συζήτηση με τον Todd Gitlin) και τα σχόλια του Paint it Black. Η έκδοση ολοκληρώνεται με ένθετο 16σέλιδο φάκελο για το Ρατσισμό και Εθνικισμό τα Χρόνια του '90 και συνοδεύεται από την -κυρίως- κόμικ μπροσούρα "Ο Κόκκινος Ποντικός".

Παιχνίδια Πολέμου στο Αιγαίο

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

κές τηλε-υστερίες- μπορεί να τροφοδοτήσει τα κανόνια. Μια σύντομη πολεμική αναμέτρηση, που μοιραία θα ανοίξει το δρόμο σε ανοιχτές διαπραγματεύσεις, ενδέχεται να αλλάξει το status στην περιοχή. Και τότε όλα παίζονται.

Όμως δεν είναι κύρια τα, υπαρκτά ή όχι, πετρέλαια του Αιγαίου που συντηρούν το ψυχροπολεμικό κλίμα. Το «παιχνίδι» για τον έλεγχο των πετρελαϊκών αγωγών και του διαμετακομιστικού εμπορίου είναι η βασική αιτία εξάρσης του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Τα κράτη που προέκυψαν από την κατάρρευση της παλαιότες Ε.Σ.Σ.Δ. κατέχουν πετρελαιοπαραγωγές περιοχές με μεγάλη οικονομική σημασία για τις ορέξεις των κέντρων εξουσίας των δύο χωρών. Δεν είναι τυχαίο που τουρκικοί και ελληνικοί επιχειρηματικοί κύκλοι έσπευσαν να συνδράμουν στη «δημοκρατική παλινόρθωση» στη Γεωργία, το Καζακστάν, την Αρμενία κ.ο.κ. Για παράδειγμα: Η Τουρκία αναμιγνύεται έντονα στα εσωτερικά του Αζερμπαϊτζάν, έως και με πραξικόπημα. Στηρίζει το μουσουλμανικό χαρακτήρα, όπου αυτός υπάρχει. Συνάπτει οικονομικές και στρατιωτικές συμφωνίες. Η Ελλάδα με τη σειρά της υπογράφει παρευξείνιες συνεργασίες που αφορούν εμμέσως, πλην σαφώς, τον έλεγχο της ροής της ενέργειας. Η διείσδυση αυτή έχει ήδη διαμορφώσει κάποια μπλοκ, αν όχι ανοιχτών συμμαχιών, τουλάχιστον καλής συνεργασίας. Έτσι λοιπόν από τη μια υφίσταται ένα σχέδιο για

μεταφορά πετρελαίου, μέσω Τουρκίας, στο Αιγαίο. Ένα τέτοιο σχέδιο προϋποθέτει την ισχυροποίηση των δεσμών Η.Π.Α.-Τουρκίας (Der Spiegel). Από την άλλη υφίσταται το «ορθόδοξο τόξο» για τη μεταφορά πετρελαίου μέσω Ρωσίας, Βουλγαρίας, Ελλάδας. Ένα τέτοιο σχέδιο έχει διαμορφώσει άλλωστε τις καλές σχέσεις Ρωσίας Ελλάδας, που στο στρατιωτικό πεδίο εκφράζονται με την πρόσφατη αγορά ρωσικών πυραυλικών συστημάτων (στα πλαίσια του ενιαίου αμυντικού δόγματος) και στο οικονομικό με την εγκατάσταση του αγωγού φυσικού αερίου μεταξύ των δύο χωρών.

Σενάριο 2: Το χρονικό ενός προαναγγελθέντος διαζυγίου

Η άρνηση των ευρωπαϊκών τραπεζικών και χρηματιστηριακών κύκλων να δεχθούν στα σαλόνια τους την Τουρκία ήταν μια στρατηγική επιλογή του γερμανικού καπιταλισμού (Frangfurter Allemagne). Ως γνωστόν, η γερμανική βιομηχανία είναι από τις πιο ισχυρές στην Ευρώπη. Είναι όμως πασίδηλη η κρίση που μαστίζει τη γερμανική οικονομία, με μια ανεργία που καλπάζει, με το κράτος πρόνοιας (πανευρωπαϊκό πρότυπο μέχρι πρότινος) να καταρρέει σταδιακά. Υπό αυτές τις συνθήκες είναι έντονη η επιφυλακτικότητα του γερμανικού κεφαλαίου, που σε καμία περίπτωση δεν θα ένωθε άνετο με την ιδέα της ελεύθερης μετακίνησης στην Ευρώπη των εξήντα εκατομμυρίων εξασθλωμένων κατοίκων της Τουρκίας, ούτε έχει καμία πρόθεση να στηρίζει με τα μάρκα του μια οικονομία με

χρόνιες και ανιάτες ασθένειες.

Το τουρκικό κράτος αντέδρασε με τον τρόπο που αντιδρά κάθε καθυστερημένος και άμεσα ελεγχόμενος μικροϊμπεριαλισμός. Έδωσε δηλαδή προτεραιότητα στην στρατιωτική πίεση και απειλήσε, προς στιγμήν, με «θερμό επεισόδιο» στο Αιγαίο. Αυτή η στροφή της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής έγινε πράγματι απότομα -αν κρίνει κανείς από την μετριοπαθή στάση του Γιλμάζ στην Κρήτη- αντανάκλα όμως τις αντιφάσεις και τα αδιέξοδα του τουρκικού κράτους στο οικονομικό, πολιτικό και διπλωματικό πεδίο.

Στον οικονομικό τομέα η τουρκική οικονομική ανάπτυξη χαρακτηρίζεται από την πλήρη αντίφαση της ανισομερούς ανάπτυξης. Στο πολιτικό πεδίο από την αντίφαση μεταξύ της αστικής δημοκρατίας και μιας αδύναμης αστικής τάξης, που, ανάλογα με τη συγκυρία, συμμαχεί ή αντιπαλεύει το στρατό που παρεμπιπτόντως αποτελεί ιστορικά την εγγύηση του κοσμικού κράτους. Στη σημερινή συγκυρία ασκεί έμμεσα το λειτουργήμα ενός ιδιόμορφου αυταρχικού και δεσποτικού πολιτικού σχηματισμού για την αντιμετώπιση ενός ισλαμικού φονταμενταλισμού που αναζωπυρώνεται διαρκώς στις λαϊκές μάζες. Και όλες αυτές οι αντιφάσεις, που οδηγούν σε πραξικοπηματικές κινήσεις (ποινικοποίηση Ερμπακάν) και βίαιες κοινωνικές εκρήξεις (εν μέσω της καταπάτησης ανθρωπίνων δικαιωμάτων), εκφράζονται στην εξωτερική πολιτική με την μακιαβελική συμπεριφορά της επίσημης διπλωματίας.

Παράλληλα τη στιγμή που οι εμπορικές

σχέσεις μεταξύ των δύο κρατών είχαν διπλασιαστεί (Κέρδος 12/10/97) οι Τούρκοι επιχειρηματίες διακόπτουν απότομα τη συνεργασία αυτή (12/97). Και αυτό γιατί τη θέση των ελλήνων επιχειρηματιών έχει μάλλον αντικαταστήσει η σπουδαιότερη οικονομική δύναμη της Ανατολικής Μεσογείου, το κράτος του Ισραήλ δύναμη ιδιαίτερα ανταγωνιστική προς τα ελληνικά συμφέροντα. Η συνεργασία αυτή έχει επιπλέον προχωρήσει και στο στρατιωτικό μέρος (αμερικανο-ισραηλινο-τουρκική άσκηση στο Αιγαίο). Το προδιαγεγραμμένο διαζύγιο στις οικονομικές σχέσεις των δύο κρατών έχει θορυβήσει το ελληνικό επιχειρηματικό λόμπι, που χάνει μία μοναδική ευκαιρία να διεισδύσει σε μια παρθένα αγορά εξήντα εκατομμυρίων καταναλωτών και πάμφθηνων πρώτων υλών (άλλωστε είναι γνωστό το ότι η Τουρκία προσφέρει γη και ύδωρ στους ξένους επενδυτές της).

Είναι, βέβαια, πολύ νωρίς να προβλέψει κανείς τις συνέπειες αυτής της αλλαγής. Η μόνη σίγουρη εκτίμηση είναι ότι οι ελληνοτουρκικές οικονομικές σχέσεις έχουν βυθιστεί για τα καλά στα κρύα νερά του Αιγαίου. Απομένει να δούμε αν ένα θερμό επεισόδιο τις αναθερμάνει και πάλι.

GAME OVER. Βγαίνω στην Αθήνα, βράδυ Πέμπτης. Αφήνω τα υπόλοιπα σενάρια στο ντουλάπι με τις δισκέτες. Αλλά πού να βρω ησυχία. Στο Ιράκ άλλο ένα σενάριο εκκρεμεί... και η εικονική μας συμμετοχή προετοιμάζεται και πάλι.

Β.Α.

Στις 26 Ιανουαρίου του '98, μέσα από ένα σύντομο κείμενο οι λιμενεργάτες του Λίβερπουλ ανακοίνωσαν τον τερματισμό της κινητοποίησής τους. Δυο χρόνια, τρεις μήνες και είκοσιεννέα μέρες αφότου απολύθηκαν, ψήφισαν να σταματήσουν τον τιτάνιο αγώνα τους ενάντια στον πρώην εργοδότη τους, την εταιρεία MDHC (Mersey Docks and Harbour Company). Έναν αγώνα που αποδείχτηκε πολύ πιο σημαντικός από ότι αρχικά φαινόταν και κατορθωσε να συσπειρώσει και να φέρει αλληλέγγυους τόσο την τοπική κοινότητα και την νεολαία του Λίβερπουλ και της υπόλοιπης Αγγλίας, όσο και λιμενεργάτες από όλο τον κόσμο. Πολλά θα γραφτούν για αυτόν τον αγώνα και αν και τελικά πρόκειται για ήττα, τα γεγονότα που συνέβησαν αυτά τα δυο χρόνια και η δυναμική που αναπτύχθηκε θα λάβουν επίφανή θέση στις σελίδες της ιστορίας του

“δευτερογενή δράση” των εργαζομένων, δηλαδή δράση ενάντια σε μια εταιρεία που δεν είναι ο εργοδότης τους. Με αυτόν τον τρόπο ποινικοποιείται το κυρίαρχο όπλο των εργαζομένων, η αλληλεγγυη και διαφυλάσσονται τα συμφέροντα των εργοδοτών. Άμεση συνέπεια αυτής της διάταξης ήταν οι εργοδότες να βρίσκουν διάφορους τρόπους να χωρίζουν τις εταιρείες τους σε θυγατρικές ή να

δότης των εργαζομένων ήταν η MDHC. Οι εργαζόμενοι (όπως και στα άλλα λιμάνια που είχαν αρθεί οι συλλογικές συμβάσεις) ήταν υποχρεωμένοι να είναι έτοιμοι να μεταβούν στο τόπο της εργασίας τους, οποιαδήποτε στιγμή η εταιρεία τους χρειαζόταν. Σύμφωνα με τα λόγια ενός λιμενεργάτη: “Θα σου τηλεφωνήσουν για να πας για δουλειά οποιαδήποτε στιγμή μέχρι και 80 ώρες την εβδομάδα.

λιμενεργάτες ζητώντας την επαναπρόσληψή τους. Σε κάποιους απολυμένους πρόσφεραν νέα ατομικά συμβόλαια με πολύ χειρότερους όρους από ότι πριν, τα οποία και αρνήθηκαν. Ο αγώνας είχε μόλις αρχίσει και τα μπλόκα ήταν τώρα καθημερινό φαινόμενο έξω από το λιμάνι. Ήταν φυσικά παράνομα και όταν ερχόταν η αστυνομία κατάφερνε να ανοίγει τις εισόδους του λιμανιού. Τις πρώτες μέρες οι απολυμένοι συγκεντρώνονταν κάθε μέρα έξω από τις πύλες από τις 7 το πρωί μέχρι τις 3 το μεσημέρι, για να συναντήσουν τις δυνάμεις ασφαλείας ήδη παρατεταγμένες. Στη συνέχεια προτίμησαν να έρχονται σε άτακτα διαστήματα με αποτέλεσμα η αστυνομία να κινητοποιεί πολλές φορές το δυναμικό της χωρίς λόγο, ενώ άλλες να είναι άπουσες. Περισσότερες από 10 συλλήψεις έγιναν μέσα στους πρώτους μήνες της διαμάχης, αλλά σε γενικές γραμμές οι λιμενεργάτες απέφευγαν τη σύγκρουση με την αστυνομία και απομακρύνονταν ειρηνικά.

ρωνε τη συνδρομή του στο συνδικάτο και δε μπορούν τώρα να υποστηρίξουν τους 500 απολυμένους. Με τα λεφτά των λιμενεργατών φτιάξαν τα μεγάλα τους γραφεία στο κέντρο της πόλης. Δε μπορώ να καταλάβω γιατί δε μπορούν να έρθουν και να πουν: Είμαστε μαζί σας, μαζί θα παλέψουμε για τη νίκη.” είπε η Sue Mitchell, μέλος της WOW (βλ. παρακάτω)

Βέβαια, κάποιοι λιμενεργάτες είχαν δει θετικά το γεγονός ότι η T&GWU δεν ανέλαβε τον αγώνα επίσημα, καθώς κάτι τέτοιο θα έδινε τη δυνατότητα στους μεγαλύτερο-συνδικαλιστές να τον ελέγξουν και να τον σβήσουν.

Σπάζοντας τους διαχωρισμούς. Το θέμα των λιμενεργατών του Λίβερπουλ, αφορούσε άμεσα την τοπική κοινότητα και η αλληλεγγύη που αναπτύχθηκε ήταν αξιοθαύμαστη. Μια από τις πρώτες ομάδες συμπαράστασης που δημιουργήθηκαν, ήταν οι “Γυναίκες στη Προκυμαία” (Women On the Waterfront). Αυτή αποτελούνταν κύρια από τις συζύγους ή τις κοπέλες των λιμενεργατών, καθώς και από άλλες γυναίκες στο Λίβερπουλ που υποστήριζαν τον αγώνα. Συμμετείχαν άμεσα στις συγκεντρώσεις μπροστά από τις εισόδους του λιμανιού και έκαναν ουσιαστική παρέμβαση στις γειτονιές με μοίρασμα προκηρύξεων και εκδηλώσεις αλληλεγγύης. Πολλές από αυτές όπως δηλώνουν τώρα, ρίχισαν να πολιτικοποιούνται έντονα και γρήγορα μέσα σε όλο αυτό το διάστημα και να δραστηριοποιούνται και σε άλλα ευρύτερα ζητήματα. Υποστήριξαν ενεργά για παράδειγμα τις απολυμένες εργαζόμενες του νοσοκομείου Hillingdon του Λονδίνου και συμμετείχαν στην πορεία αλληλεγγύης τους. Όπως λένε “όταν πολεμάς μια αδικία, τότε αντιλαμβάνεσαι ότι ο κόσμος είναι γεμάτος τέτοιες και τότε αποφασίζεις ότι πρέπει να κάνεις κάτι γι’ αυτό”.

Αλλά το θέμα των λιμενεργατών έφερε κοντά τη νεολαία από όλη την Μ. Βρετανία και κύρια άτομα που δραστηριοποιούνται στο χώρο της ριζοσπαστικής οικολογίας. Μάλιστα, οι δεσμοί των λιμενεργατών με περιβαλλοντικές ομάδες της περιοχής ξεκίνησαν αρκετά νωρίτερα, ήδη από το 1989. Οι λιμενεργάτες τότε ανταποκρίθηκαν σε κάλεσμα τους και αρνήθηκαν να ξεφορτώσουν 3000 τόνους τοξικών χημικών αποβλήτων που προέρχονταν από τον Καναδά. Το πλοίο αναγκάστηκε να επιστρέψει με όλο το φορτίο του στο Μόντρεαλ και η επιτυχία αυτή θεωρήθηκε ιδιαίτερα σημαντική. Στην επέτειο λοιπόν του ενός χρόνου από την έναρξη της διαμάχης, το Σεπτέμβριο του 1996, οι λιμενεργάτες κάλεσαν πορεία στο Λίβερπουλ και η συμμετοχή της νεολαίας ήταν αρκετά μεγάλη. Σημαντική ήταν και η παρουσία αναρχικών, και πολλών κόσμος είχε έρθει από όλη την Αγγλία για αυτή την εκδήλωση. Μετά το τέλος της πορείας άτομα από τους Reclaim The Streets κατέλαβαν τα γραφεία της MDHC για σύντομο χρονικό διάστημα. Οι RTS συνδιοργάνωσαν επίσης έπειτα από πρόσκληση των λιμενεργατών την πορεία “για την κοινωνική δικαιοσύνη” που πραγματοποιήθηκε στις 12 Απρίλη του 1997. Οι RTS έδωσαν και ένα ευ-

Λιμενεργάτες του Λίβερπουλ

βρετανικού εργατικού κινήματος. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρουν συμπαράστατες που τους έστειλαν μηνύματα μόλις πληροφορήθηκαν την είδηση “Αυτή είναι μια “ήττα” που αξίζει όσο χίλιες νίκες.”

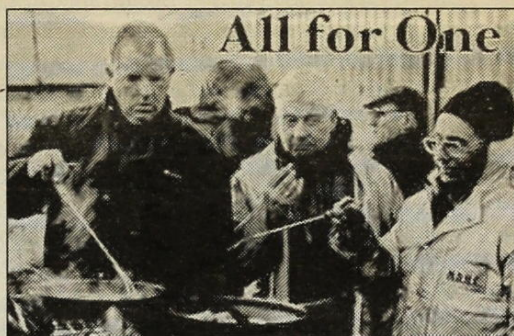
Το ιστορικό

Πίσω από τη διαμάχη του Λίβερπουλ βρίσκεται η πραγματικότητα των ελαστικών εργασιακών συμβάσεων, η εκσυγχρονισμένη παραγωγή και οι αντιεργατικοί νόμοι των τελευταίων συντηρητικών κυβερνήσεων. Με μια σκληρή αντεργατική πολιτική από τη μεριά των Συντηρητικών τα 18 χρόνια της διακυβέρνησής τους και μια ανικανότητα των επίσημων συνδικάτων να ορθώσουν οποιαδήποτε στοιχειώδη αντίσταση, κατάφερε η Αγγλία να έχει το χειρότερο νομικό πλαίσιο στον εργασιακό τομέα όλου του δυτικού κόσμου. Πιο συγκεκριμένα οι εργοδότες έχουν το δικαίωμα να απολύουν τους εργαζόμενους τους μέσα σε δυο χρόνια από την πρόσληψή τους χωρίς να να υποχρεώνονται να καταβάλουν αποζημιώσεις ή να έχουν να αντιμετωπίσουν δικαστικές υποθέσεις. Άλλες διατάξεις αφορούν άμεσα την αλληλεγγύη που μπορεί να αναπτυχθεί μεταξύ των εργατών και περιορίζουν και άλλο τη δύναμη των συνδικάτων. Οι εργοδότες έχουν το δικαίωμα να προσφύγουν στα δικαστήρια για να διεκδικήσουν χρήματα από τις συνδικαλιστικές ενώσεις ως αποζημίωση για χαμένο εισόδημα λόγω απεργιών. Έχουν ακόμα το δικαίωμα να προχωρούν σε μαζικές απολύσεις εργαζομένων σε περιπτώσεις “παράνομης” απεργίας. Για να θεωρηθεί δε μια απεργία “νόμιμη” χρειάζεται η συνδικαλιστική ένωση να καλέσει μυστική ψηφοφορία. Βέβαια δεν ήταν λίγες οι φορές τα τελευταία χρόνια που οι συνδικαλιστικές ενώσεις αρνήθηκαν να καλέσουν ψηφοφορία παρά το σχετικό αίτημα των μελών τους. Με άλλη διάταξη κηρύσσεται παράνομη οποιαδήποτε

παρέχουν υπεργολαβίες, ώστε να χαρακτηρίζεται κάθε δράση αλληλεγγύης των εργατών “δευτερογενή” και επομένως παράνομη.

Η νομοθεσία του 1989 των Συντηρητικών ανέμεσα στα άλλα καταργεί την Εθνική Διάταξη Εργασίας για τα Λιμάνια (NDLS), που για πολλούς ήταν η τελευταία προστασία των εργατών ενάντια στην επισφαλή απασχόληση. Παρά τις αντιδράσεις και μια επίσημη απεργία σε όλα τα λιμάνια της Μ. Βρετανίας, η νομοθεσία αυτή τέθηκε σε ισχύ. Όταν αυτή η διάταξη αποσύρθηκε οι θέσεις εργασίας στα λιμάνια όλης της χώρας άρχισαν να καλύπτονται από έκτακτους και μέσα στα επόμενα χρόνια 9000 εργαζόμενοι έχασαν της θέσεις εργασίας τους. Οι μόνοι που αντιστάθηκαν δυναμικά και οργανωμένα ήταν οι λιμενεργάτες του Λίβερπουλ με την τοπική τους συνδικαλιστική ομάδα MPSS. Η περίπτωση τους είχε ιδιαίτερη βαρύτητα, καθώς μέτοχος του 14% της εταιρείας που τους απασχολούσε ήταν η κυβέρνηση. Αυτοί ήταν και οι τελευταίοι που επέστρεψαν στις δουλειές τους το 1989, έχοντας την εγγύηση της εταιρείας τους ότι δε θα προχωρήσει στην “εκτατικοποίηση” τους. Στα χρόνια που ακολουθούν το σχέδιο “εκτατικοποίησης”, που περιλαμβάνει ελαστικές συμβάσεις, ημιαπασχολήσεις, υπεργολαβίες, εταιρείες προσλήψεως εργαζομένων κτλ., βρίσκεται σε πλήρη ανάπτυξη με μόνη φωτεινή εξαίρεση το λιμάνι του Λίβερπουλ. Αλλά και εκεί, πιο καθυστερημένα όμως οι εργοδότες βρίσκουν τρόπους να προωθήσουν τα πλάνα τους. Η εταιρεία MDHC κατάφερε να απασχολήσει έκτακτους μέσω ενός γραφείου ευρέσεως εργασίας, την εταιρεία Torside που η ίδια κυριολεκτικά δημιούργησε. Τα ελαστικά συμβόλαια εργασίας τα χειριζόταν η Torside, ενώ ο ουσιαστικός εργο-

Μπορεί να πας στις 7.45 το πρωί, να μην υπάρχει δουλειά, να σε στείλουν σπίτι να κοιμηθείς και να γυρίσεις το βράδυ να κάνεις την βραδινή βάρδια.” Ύστερα από πολλές διαμαρτυρίες τα τοπικά

συνδικαλιστικά στελέχη ζήτησαν από το εθνικό συνδικάτο στο οποίο ανήκουν οι λιμενεργάτες, την T&GWU να καλέσει σε μυστική ψηφοφορία για απεργία. Η τελευταία αρνήθηκε και ο νόμος περί νόμιμων απεργιών και μη απέτρεψε οποιοσδήποτε δυναμικές αντιδράσεις.

Η διαμάχη του Λίβερπουλ άρχισε όταν οι λιμενεργάτες της Torside αρνήθηκαν να εργαστούν υπερωρία με απαράδεκτα χαμηλό ωρομίσθιο. Η εταιρεία προχώρησε στην απόλυση και των 80 λιμενεργατών. Αυτοί αμέσως έκαναν αποκλεισμό των εισόδων του λιμανιού και ζήτησαν τη συμπαράσταση των εργαζομένων της MDHC. Οι τελευταίοι ανταποκρίθηκαν και αρνήθηκαν να περάσουν το μπλόκο των συναδέλφων τους για να παν να εργαστούν. Στη συνέχεια απολύθηκαν και οι 420 εργαζόμενοι της MDHC σύμφωνα με το νόμο που απαγορεύει την “δευτερογενή” δράση. Οι θέσεις τους αντικαταστάθηκαν από έκτακτους εργάτες με χαμηλότερους μισθούς.

Τα γεγονότα μετά την απόλυση

Στους μπλόκα έξω από το λιμάνι συμμετείχαν τώρα και οι 500 λι-

ποιους θα ήταν δελεαστικό, καθώς σύντομα έτσι κι αλλιώς θα έβγαιναν στη σύνταξη, δε μπορούσαν να αδιαφορήσουν για τους νεότερους συναδέλφους τους, αλλά και για τους 80 εργαζομένους της Torside, που δεν καλύπτονταν από τη συμφωνία.

Καθόλη τη διάρκεια της διαμάχης το εθνικό συνδικάτο των λιμενεργατών, η T&GWU, ενώ παρείχε οικονομική βοήθεια στους απολυμένους και αναγνώρισε ότι έχουν δίκιο, δεν στήριξε τον αγώνα τους επίσημα και αρνήθηκε να υποστηρίξει οποιαδήποτε δράση ενάντια στην MDHC. Σύμφωνα με τα λόγια του γραμματέα της, του Bill Morris, κάτι τέτοιο θα αποτελούσε “δευτερογενή” ενέργεια και συνεπώς ήταν παράνομο. Θα μπορούσε να προκαλέσει ακόμα και κατάσχεση των οικονομικών πόρων της T&GWU. Ο ίδιος έχει δημόσια επικρίνει τους λιμενεργάτες γιατί αρνήθηκαν πεισματωδώς να δεχτούν “λογικές” διαπραγματεύσεις και έχει προσπαθήσει να υποβιβάσει τις διεθνείς εκδηλώσεις αλληλεγγύης.

“Έχω σιχαθεί τα συνδικάτα που κρύβονται πίσω από τους νόμους. Πρέπει να έχουν εκατομμύρια στις τσέπες τους. Ο άντρας μου δούλεψε 31 χρόνια στο λιμάνι και πλή-

Κολομβία Δολοφονίες από παρα- στρατιωτικούς

Την περασμένη εβδομάδα, η κυβέρνηση της Κολομβίας υποσχέθηκε να διεξάγει έρευνες σχετικά με επιθέσεις παραστρατιωτικών στη νότια επαρχία Putumayo, στις οποίες δολοφονήθηκαν 48 άτομα από την αρχή του χρόνου. Άλλοι 14 άνθρωποι σκοτώθηκαν τις τελευταίες δύο βδομάδες σε στρατιωτικά μπλόκα σε αυτοκινητοδρόμους, που έχουν σκοπό τη "διαφύλαξη της τάξης".

Ο δήμαρχος του Puerto Asis του Putumayo κατηγορήσε ευθέως δεξιές παραστρατιωτικές ομάδες ως του υπεύθυνους των δολοφονιών. Ο υπουργός Άμυνας ανακοίνωσε ότι θα πάει ο ίδιος στην περιοχή για να διαπιστώσει την ακρίβεια των καταγγελιών και πόσες από τις δολοφονίες είχαν πραγματικά πολιτικά κίνητρα. Πρόσθεσε, πάντως, ότι οι πληροφορίες από τις τοπικές αρχές δεν συμφωνούν με τις καταγγελίες του δημάρχου.

Ο στρατιωτικός διοικητής, στρατηγός Mario Galan, είπε πως δεν γνωρίζει τίποτα για υποτιθέμενες σφαγές στο Putumayo, και απέρριψε κατηγορίες ότι ομάδες πολιτών είχαν χρησιμοποιήσει στρατιωτικά ελικόπτερα για να μεταβούν στην περιοχή, λέγοντας πως είναι μέρος δυσφημιστικής εκστρατείας με σκοπό "να επηρεάσει αρνητικά την επιχειρησιακή δυνατότητα των ενόπλων δυνάμεων, κατηγορώντας τις για ψευδή περιστατικά".

Πάντως, η έκθεση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα που δημοσιεύτηκε στις 30 Ιανουαρίου υποστηρίζει ότι οι στενές σχέσεις στρατού και δεξιών παραστρατιωτικών ομάδων είναι από τις κύριες αιτίες που η χώρα έχει βαρύτατο μητρώο σε παραβιάσεις των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Η έκθεση θεωρεί το στρατό υπεύθυνο για το 75 % όλων των δολοφονιών στην Κολομβία. Ας σημειωθεί ότι η Κολομβία είναι η χώρα με το μεγαλύτερο αριθμό δολοφονιών στον κόσμο ανάμεσα στα μη εμπόλεμα κράτη, σε όλο τον κόσμο, εδώ και αρκετά χρόνια.

Οι Η.Π.Α. έχουν τα τελευταία χρόνια κακές σχέσεις με την κυβέρνηση Samper, οι έχουν αποσύρει την υποστήριξη τους προς αυτόν, κυρίως εξαιτίας της διακίνησης κοκαΐνης από την Κολομβία προς τις Η.Π.Α.

Σύμφωνα με το δήμαρχο του Puerto Asis, ο προκάτοχος του οποίου δολοφονήθηκε πριν ένα μήνα, οι δολοφονημένοι ανήκαν σε οργανώσεις πολιτών που είχαν διεξάγει πρόσφατα διαδηλώσεις. Κατήγγειλε ότι οι παραστρατιωτικοί ενεργούν με βάση λίστα προγραμμάτων. Μάλιστα, ένας τοπικός δεξιός παραστρατιωτικός ηγέτης δήλωσε πως θα ξεκαθαρίσει την περιοχή από τους αντάρτες. Ανάλογη κατάσταση είχε δημιουργηθεί στη νοτιοανατολική επαρχία Maripisan πέρσι, όταν δεξιοί παραστρατιωτικοί σκότωσαν περίπου

30 άτομα, θέλοντας να εξοντώσουν τους υποστηρικτές των αριστερών ανταρτών. Οι πρόσφατες δολοφονίες έχουν δημιουργήσει κύμα προσφύγων προς άλλες περιοχές. Τοπικός παράγοντας της εκκλησίας έκανε έκκληση στην κυβέρνηση να εγγυηθεί την ασφάλεια των εκτοπισμένων.

Οι ομάδες αυτές εμπλέκονται άμεσα και στην καλλιέργεια και διακίνηση κοκαΐνης. Σύμφωνα με εκτιμήσεις των Η.Π.Α., στις επαρχίες Putumayo και Meta, καλλιεργούνται τουλάχιστον 40.000 στρέμματα κόκας. Πέρσι τον Φεβρουάριο, χιλιάδες καλλιεργητές κόκας διαδήλωσαν και συγκρούστηκαν με την αστυνομία, ζητώντας κρατική υποστήριξη για το ξήλωμα και αντικατάσταση των καλλιεργειών κόκας, αντί για μικροαποζημιώσεις και καταστολή.

Διαδηλωτές κατά της Bayer στην Ταϊβάν

Τη Δευτέρα, περίπου χίλιοι οργισμένοι διαδηλωτές κατά της εγκατάστασης εργοστασίου της γερμανικής φαρμακοβιομηχανίας Bayer, εισέβαλαν στο τοπικό κοινοβούλιο στην πόλη Taichung, στην Ταϊβάν, ενώ συζητιόταν η έγκριση των συμβάσεων ενοικίασης γης για την εγκατάσταση του εργοστασίου χημικών. Οι διαδηλωτές, πολλοί από τους οποίους φορούσαν στο κεφάλι κορδέλες με το σύνθημα "Ενάντια στη Bayer, για την επιβίωση", συγκρούστηκαν με τις ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας και χτύπησαν κάποιους υποστηρικτές του σχεδίου.

Η εξέλιξη αυτή, σκηνές της οποίας μεταδόθηκαν από την κρατική τηλεόραση, πρόσθεσε ακόμη έναν πονοκέφαλο στην κυβέρνηση που προσπαθεί να προώθηση το σχέδιο για την επένδυση ύψους 1.5 δις δολαρίων. Ως τώρα, η Ταϊβάν έχει φήμη παράδεισου για τις πολυεθνικές και η ως τώρα δυσμενής έκβαση της υπόθεσης έχει φέρει σε αμηχανία τόσο την κυβέρνηση όσο και τους επιχειρηματικούς κύκλους που έχουν δραστηριότητα στη χώρα.

Η Bayer, μετά από τρία χρόνια έντονων αντιδράσεων, είχε ανακοινώσει το Δεκέμβριο ότι παγώνει το σχέδιο, τουλάχιστον μέχρι να εκπληρωθεί η κυβέρνηση κάποιους βασικούς όρους, μεταξύ των οποίων η έγκριση των συμβάσεων ενοικίασης της, απαραίτητης για την κατασκευή του εργοστασίου, γης. Είχε μάλιστα αναφέρει ότι σκέπτεται να χρησιμοποιήσει εργοστάσιο στο Τέξας για την παραγωγή της ουσίας toluene di-isocyanate, ή TDI, που χρησιμοποιείται κυρίως στο συνθετικό δέρμα. Άφησε όμως ανοιχτό παράθυρο, δηλώνοντας πως το πάγωμα δεν σημαίνει απαραίτητα και ματαίωση. Είναι σαφές άλλωστε ότι θα προτιμούσε την εγκατάσταση της μονάδας σε ασιατική χώρα, για προφανείς λόγους.

Οι κάτοικοι της Taichung και περιβαλλοντικές οργανώσεις έχουν προβάλλει ισχυρή αντίσταση, φοβούμενοι ότι η λειτουργία του εργοστασίου θα επιβαρύνει τα νερά του ήδη αρκετά μολυσμένου λιμανιού της πόλης. Η Bayer έχει από την αρχή εξασφαλίσει την συγκατάθεση της κυβέρνησης και θετικές περιβαλλοντικές μελέτες και επιμένει πως αυτό θα είναι το καθαρότερο εργοστάσιο παραγωγής TDI της εταιρίας στον κόσμο, όμως οι αντίπαλοι της εγκατάστασης του εργοστασίου χημικών επιμένουν ότι η τύχη του θα πρέπει να κριθεί σε τοπικό δημοψήφισμα.

Ταϊλάνδη: απελάσεις μεταναστών

Περισσότεροι από 30.000 λαθρομετανάστες που εργάζονταν στην Ταϊλάνδη έχουν απελαθεί από τη χώρα μέσα στους τελευταίους τρεις μήνες. Οι περισσότεροι από αυτούς, περίπου 85%, κατάγονται από τη Βιρμανία.

Καθώς η Ταϊλάνδη αντιμετωπίζει τις συνέπειες της νομισματικής κρίσης που έχει πλήξει τις περισσότερες χώρες της Νοτιοανατολικής Ασίας, οι επιχειρήσεις κλείνουν και η ζήτηση για φθινό εργατικό δυναμικό πέφτει κάθετα. Ήδη, η ανεργία στη χώρα κοινεύει να διπλασιαστεί, αγγίζοντας τα δύο εκατομ-

μύρια άνεργους. Ο υπουργός Εργασίας και Κοινωνικής Πρόνοιας δήλωσε πρόσφατα πως θα απελάσει τους περισσότερους από τους 300.000 ξένους που εργάζονται νόμιμα στη χώρα μόλις λήξει η άδεια εργασίας τους, που είναι διάρκειας ενός έτους. Υπολογίζεται πως ακόμη ένα εκατομμύριο έχουν περάσει τα σύνορα και εργάζονται παράνομα.

Έτσι, αυτοί με τη δουλειά των οποίων επιτεύχθηκαν οι ψηλοί ρυθμοί ανάπτυξης της Ταϊλάνδης έγιναν σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα ανεπιθύμητοι και θύματα ρατσιστικών διακρίσεων, καθώς στην επαρχία απολύονται για να προσληφθούν στη θέση τους ντόπιοι που επιστρέφουν από τα αστικά κέντρα, όπου δούλευαν ως υπάλληλοι σε επιχειρήσεις που έκλεισαν.

Λιμενεργάτες του Λίβερπουλ

συνέχεια από τη σελίδα 5

ρύτερο αντικεκλογικό χαρακτήρα στην πορεία, ενόψει των Βρετανικών εκλογών. Αυτό ήταν ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα που πραγματοποιήθηκαν στην Αγγλία τα τελευταία χρόνια και έφερε κοντά πολλές και ποικίλες κοινωνικές δυνάμεις, που εκ πρώτης όψεως ίσως να φαίνονται και ετερογενείς. Δίπλα στους λιμενεργάτες και τους εργαζόμενους βάδισαν άνεργοι, οικοακτιβιστές, καταλήψεις, πάνκηδες, travellers, ravers σε ένα πανηγύρι απελευθέρωσης και μέθης. Όλος αυτός ο κόσμος που κοινό χαρακτηριστικό του μπορούμε να πούμε είναι η αντικουλτούρα, είδε στην κινητοποίηση των λιμενεργατών έναν δίκαιο αγώνα και στάθηκε αλληλεγγύης πλάι τους. Πέρα από το ταξικό χαρακτήρα της υπόθεσης, τον οποίο επισημαίνουν κύρια οι αριστεροί και οι αναρχικοί, πολλοί από αυτό το ετερόκλητο πλήθος βλέπουν την κινητοποίηση ως θέμα της τοπικής κοινότητας και αναγνωρίζουν τη σημασία του για τη γειτονιά και τους δεσμούς αλληλεγγύης που μπορούν να αναπτυχθούν σε αυτή. Είτε με ταξικά προτάγματα είτε όχι, η αλληλεγγύη προς τους λιμενεργάτες αναπτύχθηκε έμπρακτα με συμ-

μετοχή σε εκδηλώσεις συμπαράστασης, ακτιβιστικές ενέργειες, συναυλίες οικονομικής ενίσχυσης μέχρι και ομιλίες των λιμενεργατών σε καθαρά αναρχικές καταλήψεις (όπως στο 121 στο Μπριξτον).

Διεθνής Αλληλεγγύη

Προδομένοι από το δικό τους συνδικάτο, οι λιμενεργάτες του Λίβερπουλ βρήκαν μεγάλη συμπαράσταση από συναδέλφους τους και ριζοσπαστικά συνδικάτα σε όλο το κόσμο. Στο διάστημα της κινητοποίησής τους, πραγματοποιήθηκαν τρεις διεθνείς απεργίες, καταλήψεις, μποϊκοτάζ και διεθνή συνέδρια λιμενεργατών. Σε πολλά λιμάνια τα πλοία που έρχονταν από το Λίβερπουλ ή συνεργάζονταν με την εταιρεία MDHC, είχαν γίνει η μαύρη σημαία των λιμενεργατών και αναγκάζονταν να μένουν αγκυροβολημένα για μέρες πριν τα ξεφορτώσουν, ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές που έφυγαν άπραγα. Οι μεγαλύτερες κινητοποιήσεις διεθνώς έγιναν στις 20 Γενάρη και στις 8 Σεπτεμβρίου του '97. Στις 20 Γενάρη αναφέρθηκαν ενέργειες αλληλεγγύης σε 105 λιμάνια 27 χωρών και ποίκιλαν από διακοπή της εργασίας ως και 24 ώρες, σε μερικά, μέχρι διαδηλώσεις έξω από τα βρετανικά προξενεία και

τις πρεσβείες. Και ενώ τα ΜΜΕ στην Αγγλία πήρσαν σιγή ιχθύος, οι ενέργειες αυτές αναφέρθηκαν αρκετά στο διεθνή τύπο και ειδικότερα στον οικονομικό. "Αυτές οι καθυστερήσεις θα μας κοστίσουν εκατομμύρια δολάρια...", δήλωσε χαρακτηριστικά στο Tribune Business News ο Μάικ Τζόνσον διευθυντής μεγάλης ναυτιλιακής εταιρείας στις Η.Π.Α.. Σημαντική ήταν και η οικονομική βοήθεια που συγκεντρώθηκε διεθνώς για τους λιμενεργάτες στο Λίβερπουλ. Στο 13ο συνέδριο της αναρχοσυνδικαλιστικής ένωσης CGT της Ισπανίας μαζεύτηκαν περισσότερες από 400.000 δρχ., ενώ η SAC της Σουηδίας έκανε δωρεά κοντά 8 εκατομμυρίων.

Παρά το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε και τις συμμαχίες σε τοπικό και διεθνές επίπεδο, οι λιμενεργάτες αποφάσισαν να σταματήσουν την κινητοποίησή τους σε μαζική συνέλευση τους πριν από τρεις εβδομάδες. Αποδέχτηκαν με λίγα λόγια τη συμφωνία με την MDHC για τις αποζημιώσεις. Όπως αναφέρουν οι ίδιοι στο μικρό τους κείμενο: "μία σειρά από γεγονότα καθιστούν λίγο πολύ αδύνατη την συνέχιση

του αγώνα μας. Σας ευχαριστούμε όλους για τη σημαντική και υπέροχη συμπαράστασή σας".

Το επόμενο φύλλο του εβδομαδιαίου έντυπου του "χώρου" SchNews είχε στην πρώτη σελίδα με μεγάλα γράμματα "ΣΕΒΑΣΜΟ για τους λιμενεργάτες τους Λίβερπουλ".

Σημειώσεις:

1. Σχετικά πρόσφατες πληροφορίες αναφέρουν ότι οι λιμενεργάτες σκέφτονται να διοργανώσουν νέα πορεία για κοινωνική δικαιοσύνη το Μάιο στο Λονδίνο, άλλωστε αυτός ο αγώνας δεν τελειώνει ποτέ.

2. Τα στοιχεία για το εργασιακό καθεστώς στη Βρετανία εκτός των άλλων προέρχονται από την παρουσίαση Βρετανών συντρόφων της συλλογικότητας fHuman που παρουσιάστηκε στη 2η Διεπιστημονική. (βλ. http://www.geocities.com/CapitolHill/3849/fhuman_paper.html).

I.K. Λονδίνο

ΕΦΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ:

Η εξαθλίωση στη χώρα των αετών

Στις 21 Φλεβάρη του 1991 έφτασαν στο αποκορύφωμά τους οι διαδηλώσεις που οδήγησαν στην πτώση του καθεστώτος του Ραμίζ Αλία στην Αλβανία. Οι διαδηλωτές περικύκλωσαν τα άρματα μάχης του καθεστώτος, οι στρατιώτες αρνήθηκαν να ανοίξουν πυρ, σε διάφορα σημεία των Τιράνων ανάφτηκαν φωτιές όπου καίγονταν βιβλία και πορτρέτα του Εμβέρ Χότζα, ενώ διαδηλωτές γκρέμισαν και το άγαλμα του Χότζα, στην κεντρική πλατεία των Τιράνων.

Εφτά χρόνια μετά την εξέγερση ενάντια στο σταλινικό καθεστώς του Αλία και ένα χρόνο μετά την εξέγερση ενάντια στο μαφιοζοκαπιταλιστικό καθεστώς του Μπερίσα, η κατάσταση στην Αλβανία είναι τραγική. Τουλάχιστον 60 άτομα χάνουν τη ζωή τους κάθε μήνα, σε βίαια επεισόδια, ενώ πολλές πόλεις αποτελούν τον τόπο ξεκαθαρίσματος λογαριασμών μεταξύ αντίπαλων ένοπλων συμμοριών. Η ανεργία πλήττει το 30% του ενεργού πληθυσμού, ενώ από τα 3 εκατομμύρια των αλβανών, οι 600.000 ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, με μέσο μηνιαίο εισόδημα 15 δολάρια, όταν το ελάχιστο για την επιβίωση μίας τριμελούς οικογένειας είναι 300 δολάρια μηνιαίως!

Οι "ειρηνευτικές" στρατιωτικές αποστολές εξα-

21 Φλεβάρη 1991: Διαδηλωτές γκρεμίζουν το άγαλμα του Χότζα στα Τίρανα

κολουθούν να επιτηρούν την αποκατάσταση της "τάξης", όπως εξάλλου εξακολουθούν οι "τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις" των υπηρεσιακών στα σύνορα και στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους, ενώ το νομοσχέδιο για τη "νομιμοποίηση" προετοιμάζει τη συνέχιση της εκμετάλλευσης των αλβανών μεταναστών -με το νόμο αυτή τη φορά...

Η "Σένγκεν" του 1872

Β. ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΠΡΕΣΒΕΙΑ
ΕΝ
ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
Λοιδ 153
71

Εν Παρισίοις, 27 Φεβρουαρίου 1872

Κύριε Πρόεδρε,

Υπόλοιποι πανορθόδοξοι απασχολούσα πάλαι τις κυβερνητικές υποθέσεις σήμερα, είναι η αφορμή της αλληλεγγύης των διαδόντων (International), ης αι ταχεία πρόοδος, αμείνων των εθνικιστών των λαών και των εθνικών. Η γαλλική συνέντευξη μελετά σήμερα νομοσχέδιον ποινικών διατάξεων κατά της συμμετοχής εις την εταιρείαν ταύτην. Αλλά πολλοί και αυτή τη κυβερνήσει, φαίνεται ότι μόνο η εσωτερική νομοθεσία δεν θέλει ελπίσθαι επαρκής προς καταστολήν του πανταχού ήδη της Ευρώπης εφαιλούμενου κακού και σκαμπτονται περί της ανάγκης του να πολεμηθεί αυτή διεθνώς, ως διεθνώς διαδίδεται προς τούτο δε νομίζουσιν αναγκαίον, δι' οιασδήποτε διατάξεως, είτε δι' εσωτερικής νομοθεσίας είτε δια συμβάσεων, ν' αφομοιωθή το έγκλημα της μετοχής εις την Διεθνή προς τα κοινά (τα ουχί πολιτικά εγκλήματα), ώστε να υπόκειται εις την απόδοσιν (-extradition) -σ.σ. έκδοσιν.

Τοιούτου μέτρου δεν είναι απίθανον να ληφθή η πρωτοβουλία εντεύθεν, και να γίνη προσεχώς πρότασις εις τας διαφόρους κυβερνήσεις, εν άλλαις και την ημετέραν, δι' ο ένόμιμα καθήκον μου να προειδοποιήσω περί τούτου την Β. κυβέρνησιν ίνα σκεφθή και μοι δώση εν καιρώ τας οδηγίας αυτής.

Προς την Αύτου Υψηλότητα
Λοι Υψίστην Α. Βουήν
Πρόεδρος του Συμβουλίου και Υπουργός των Εξωτερικών.

Εν Παρισίοις,
τη 27 Φεβρουαρίου 1872

Κύριε Πρόεδρε,

Υπόθεσις σπουδαίως απασχολούσα πάσας τας ευρωπαϊκάς κυβερνήσεις σήμερα, είναι η αφορμή την αυτοκαλουμένη Διεθνή εταιρεία (International), ης αι ταχεία πρόοδος απειλούσει των επικρατιών την τάξιν και των λαών την ευημερίαν. Η γαλλική συνέντευξις μελετά σήμερα νομοσχέδιον ποινικών διατάξεων κατά της συμμετοχής εις την εταιρείαν ταύτην. Αλλά πολλοί και αυτή τη κυβερνήσει, φαίνεται ότι μόνο η εσωτερική νομοθεσία δεν θέλει ελπίσθαι επαρκής προς καταστολήν του πανταχού ήδη της Ευρώπης εφαιλούμενου κακού και σκαμπτονται περί της ανάγκης του να πολεμηθεί αυτή διεθνώς, ως διεθνώς διαδίδεται προς τούτο δε νομίζουσιν αναγκαίον, δι' οιασδήποτε διατάξεως, είτε δι' εσωτερικής νομοθεσίας είτε δια συμβάσεων, ν' αφομοιωθή το έγκλημα της μετοχής εις την Διεθνή προς τα κοινά (τα ουχί πολιτικά εγκλήματα), ώστε να υπόκειται εις την απόδοσιν (-extradition) -σ.σ. έκδοσιν.

Τοιούτου μέτρου δεν είναι απίθανον να ληφθή η πρωτοβουλία εντεύθεν, και να γίνη προσεχώς πρότασις εις τας διαφόρους κυβερνήσεις, εν άλλαις και την ημετέραν, δι' ο ένόμιμα καθήκον μου να προειδοποιήσω περί τούτου την Β. κυβέρνησιν ίνα σκεφθή και μοι δώση εν καιρώ τας οδηγίας αυτής.

Ευπειθέστατος

Αλ. Ρίζος Ραγκαβής

Επιστολή του Έλληνα πρέσβη
στο Παρίσι προς τον τότε
πρωθυπουργό Α. Βούλαρη

ΣΥΡΟΣ, 1879:

“Απαρχή της συγκρούσεως της εργασίας προς το κεφάλαιον”

Το Φλεβάρη του 1879 κηρύχθηκαν στη Σύρο οι πρώτες μεγάλες απεργίες μισθωτών στην ελληνική βιομηχανία. Συγκεκριμένα, οι απεργίες πραγματοποιήθηκαν στα ναυπηγεία και τα βυρσοδεψεία. Στη Σύρο υπήρχαν από χρόνια ιταλοί και γάλλοι τεχνίτες και ειδικευμένοι εργάτες, οι οποίοι “εισήγαγαν” στο νησί τις ιδέες του αναρχοσυνδικαλισμού και της άμεσης δράσης. Ο τότε πρωτοδίκης Σύρου, Εμμ. Λυκούδης, χαρακτήρισε την κοινή απεργιακή κινητοποίηση ως την “πρώτη εκδηλωθείσα εν Ελλάδι απαρχή της συγκρούσεως της εργασίας με το κεφάλαιον”.

Η απεργία στα ναυπηγεία λύθηκε σε μια βδομάδα, όταν οι ιδιοκτήτες των ναυπηγείων δήλωσαν πως αποδέχονται τις διεκδικήσεις των εργαζομένων για καλύτερες αμοιβές και συνθήκες εργασίας (στη συνέχεια υπαναχώρησαν και πραγματοποίησαν μαζικές απολύσεις). Κατά τη διάρκεια της απεργίας στα ναυπηγεία, οι ξυλωναυπηγοί οργανώθηκαν σε σωματείο. Η απεργία στα βυρσοδεψεία, που είχε κηρυχθεί στις 21 Φλεβάρη, ταυτόχρονα σχεδόν με την απεργία στα ναυπηγεία, χαρακτηρίστηκε από βίαιες συμπλοκές των απεργών με την εθνοφυλακή. Έγιναν σαμποτάζ σε βυρσοδεψεία, οδομαχίες με πετrobολισμούς, συγκρούσεις με απεργοσπάστες, ενώ στις συμπλοκές με την εθνοφυλακή σκοτώθηκε ένας αστυνομικός και τραυματίστηκαν πολλοί εργάτες. Τα αιτήματα για τα οποία κηρύχθηκε η απεργία ήταν διεκδικητικά: μείωση των ωρών εργασίας, κατάργηση των δύο ωρών δωρεάν εργασίας κάθε Κυριακή, προσλήψεις, αυξήσεις κ.λ.π.

Μετά τη βίαιη τροπή της απεργίας, πολλά από τα αιτήματα των απεργών ικανοποιή-

θηκαν και χωρίς υπαναχωρήσεις. Η επιρροή των αναρχικών ιδεών ανάμεσα στους εργαζόμενους της Σύρου αυξήθηκε μετά τις απεργιακές κινητοποιήσεις. Ήδη από το 1876 υπήρχε στην Ερμούπολη ο “Αναρχικός Εργατικός Όμιλος”, ο οποίος διατηρούσε επαφές με τους αναρχικούς της Πάτρας. Μετά την ανάπτυξη των αναρ-

χικών κινήσεων στη Σύρο, ως αποτέλεσμα των απεργιακών κινητοποιήσεων αλλά και της παρουσίας των ιταλών και γάλλων αναρχικών, στη Σύρο εκδόθηκε αναρχική εφημερίδα, με τίτλο “Εφημερίδα του Λαού”, η έκδοση όμως της οποίας διάρκεσε μόνο έξι μήνες.

27 Φλεβάρη 1991: Ο πρώτος πόλεμος στον κόλπο τελειώνει με τον θρίαμβο της αυτοκρατορίας. Εφτά χρόνια μετά, ετοιμάζεται η συνέχεια...

Επαγγελματίες επαναστάτες;

Το μαρξιστικό μοντέλο για την επανάσταση απαιτεί ένα στρατηγικό επαγγελματιών επαναστατών οι οποίοι θα παίξουν το ρόλο της πρωτοπορίας της εργατικής τάξης-ως εργατική τάξη ο Μαρξ αντιλαμβάνονταν μια μάζα παθητικών ανίκανων, ένα απλό πλαγκτόν που παρασύρεται μέσα στη θεωρία της νομοτελειακής κοινωνικής εξέλιξης.

Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, αυτοί οι φωτισμένοι τύποι θα οδηγήσουν εμάς τους υπόλοιπους στην σοσιαλιστική ουτοπία, χάρη στην πλήρη από μεριάς τους αντίληψη του τρόπου με τον οποίο λειτουργεί ο καπιταλισμός και ο σοσιαλισμός. Ο Μαρξ προώθησε ενεργά αυτή την ιδέα, εκδιώχνοντας τον Μπακούιν και τους πρώτους αναρχικούς από τη Διεθνή, για να Σξεκαθαρίσει, ιδεολογικά, την κατάσταση. Το μαρξιστικό μοντέλο έγινε το πρότυπο δράσης για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Πραγματικά, ο Μαρξ πέτυχε τη θεωρητική ενότητα στη Διεθνή, την ενότητα στη βάση της δικής του θεωρίας. Έχοντας πετύχει την Σενότητα θεωρίας και δράσης, ο Μαρξ και οι οπαδοί του προχώρησαν στον ένδοξο δρόμο τους, προωθώντας τη θεωρία που έμεινε γνωστή ως εξουσιαστικός σοσιαλισμός. Εξετάζοντας την εφαρμογή στην πράξη της μαρξιστικής θεωρίας για την επανάσταση, είναι φανερό πως αυτή αναπόφευκτα σκοτώνει τον σοσιαλισμό και δημιουργεί μια νέα άρχουσα τάξη γύρω από το ίδιο το κόμμα της πρωτοπορίας, που χρησιμοποιεί την εξουσία του κράτους για να υποτάξει την υπόλοιπη κοινωνία. Το ελάχιστο συμπέρασμα είναι πως, σε ό,τι αφορά τη σοσιαλιστική επανάσταση, το μαρξιστικό μοντέλο δεν λειτουργεί και πρέπει να το ξεφορτωθούμε. Αυτό το μοντέλο αλλάζει πράγματι την πολιτική κατάσταση, δεν οδηγεί όμως σε μια πιο ελεύθερη, αταξική κοινωνία, που είναι ο εφ' αρχής στόχος της επαναστατικής διαδικασίας. Αυτό στο οποίο αποδίδει το μαρξιστικό μοντέλο, είναι στην οικοδόμηση μιας επαναστατικής πρωτοπορίας, η οποία καταλαμβάνει την εξουσία, και στη συνέχεια δολοφονεί ανθρώπους και την επανάσταση.

Ιεραρχία μέσω των ιδεών;

Οι αναρχικοί σήμερα βρίσκονται στο σημείο να αποτελούν την τελευταία πραγματικά επαναστατική δύναμη στην κοινωνία. Επομένως, αυτό που απαιτείται είναι να εξετάσουν συνολικά το ρόλο τους στη διαδικασία της κοινωνικής επανάστασης. Η μαρξιστική αντίληψη εξακολουθεί να υπάρχει, επικίνδυνη όπως πάντοτε, και πολλοί αναρχικοί, αν και πλαιγίως, στοχεύουν στην μετατροπή τους σε επαναστατική πρωτοπορία που θα δείξει το δρόμο προς το μέλλον. Γίνονται κι αυτοί εξουσιαστικοί, με τη διαφορά πως **δεν λέγονται** έτσι.

Μια τέτοια αντίληψη, υποστηρίζει πως οι μάζες κατά κάποιον τρόπο χρειάζονται τους αναρχικούς για να μορφοποιηθούν σωστά τον κόσμο γι' αυτές (...) Η ευγενής ιδέα που βρίσκεται πίσω από την Σηγεσία των ιδεών, είναι πως οι αναρχικοί, με

την ποιότητα των ιδεών τους, θα παρέχουν μια "φυσική επιρροή" που θα οδηγήσει τις επαναστάσεις. Θεωρητικά, αυτή η "ηγεσία των ιδεών" είναι διαφορετική από την de facto ηγεσία των κομματικών οργανώσεων ή του κράτους (...) ωστόσο έχει επιφέρει αποτελέσματα ανάλογα με το μαρξιστικό μοντέλο και δεν υπάρχει λόγος να υποθέτει κανείς πως και τα τελικά τους αποτελέσματα δεν θα ήταν τα ίδια.

Για παράδειγμα, το 1919, στις ΗΠΑ, οι οπαδοί του Luigi Galleani, οι "Γκαλλεανιστές", εξαπέλυσαν μια σειρά βομβιστικών επιθέσεων με στόχο την επίτευξη της εξέγερσης της εργατικής τάξης. Το μόνο αποτέλεσμα της εκστρατείας τους ήταν να δοθεί στο κράτος η δικαιολογία για την επίκληση της "κόκκινης απειλής" και να διαλύσει το αναρχικό κίνημα στις ΗΠΑ. Αυτοί οι αποφασισμένοι πρωτοπόροι επαναστάτες είχαν παρερμηνεύσει τη θέση της εργατικής τάξης, η οποία προφανώς δεν αντιλήφθηκε την αξία των βομβιστικών επιθέσεων.

Η δικαιολόγηση αυτής της άτυπης ιεραρχίας των ιδεών είναι πως αυτή συμβαίνει έτσι κι αλλιώς, χάρη στις μεγαλύτερες ικανότητες κάποιων ανθρώπων μέσα στο κίνημα (συνήθως των ιδιών που διατυπώνουν αυτό το επιχείρημα). Άσχετα αν αυτό ισχύει ή όχι, όσοι θέλουν να λέγονται αναρχικοί/ές πρέπει να συμπεριφέρονται έτσι ώστε οι οργανωτικές και θεσμικές δομές τους να μην επιτρέπουν τη μετατροπή αυτής της "ηγεσίας των ιδεών" σε κάτι μόνιμο. Αυτό δεν είναι κάτι εύκολο, γιατί πράγματι ορισμένοι έχουν καλές ιδέες, άλλοι είναι χαρισματικοί και οι άνθρωποι μπορεί να οργανώνονται με βάση τις καινοτόμες ιδέες ή την προσωπικότητα των πρώτων.

Η διέξοδος από αυτή την παγίδα την ανάδυση της ιεραρχίας ή την προσωπολατρία είναι η διασφάλιση της μη-ύπαρξης **θεσμικών** εξουσιαστικών μορφών.

Αν η "φυσική επιρροή" είναι η μόνη αποδεκτή μορφή επιρροής στα πλαίσια του αναρχισμού, από την άλλη μεριά αυτή δεν είναι καθόλου "φυσική" όταν ασκείται μέσα σε μια στατική οργάνωση -όταν ο Χ αναρχικός/ή διαθέτει έναν κύκλο οπαδών μέσα στην οργάνωσή τους, τότε η επιρροή αυτού του ατόμου βασίζεται στην οργάνωση, η οποία χτίζεται γύρω από τον ίδιο.

Θα χρειαζόταν ένα άτομο με απίστευτο αυτοέλεγχο-για να μην χρησιμοποιήσει αυτή την οργάνωση σε μια στιγμή που θα το έκρινε σκόπιμο -και το χειρότερο είναι πως αφού αυτές οι νεο-μπολσεβίκικες οργανώσεις βασίζονται στην πειθαρχία και την θεωρητική ενότητα, δεν υπάρχει τίποτα που να αποτρέπει αυτή την εξέλιξη! Το μόνο που μένει είναι να **εύχεται** ο ηγέτης της Ψ οργάνωσης να μην κάνει κατάχρηση της εξουσίας του.

Μια αποτελεσματική αναρχική οργάνωση είναι κάτι καλό -αλλά πρέπει να είναι μια αναρχική οργάνωση και όχι το όχημα για τον Χ αναρχικό-μεγάλο ηγέτη, που ήδη ανυπομονεί να αναλάβει την ηγεσία συνολικά του κινήματος. Αυτό που έχει σημασία για την κοινωνική επανάσταση είναι ο αναρχισμός και

όχι οι αναρχικοί -είμαστε απλά επεισόδια στην διαδικασία. Η "λατρεία του Chomsky" -που αρχίζει να εμφανίζεται ενάντια στις επιθυμίες του ίδιου- είναι ένα παράδειγμα αυτής της τάσης δημιουργίας οπαδών (...) Κανείς αναρχικός δεν θα έπρεπε να γίνεται οπαδός, είμαστε όλοι μας συνταξιδιώτες και όχι ηγέτες ή οπαδοί.

Πρωτοπορίες; Ποιος τις χρειάζεται;

Το παλιό μαρξιστικό μοντέλο της επαναστατικής πρωτοπορίας είναι από τα πιο επίμονα φαντάσματα αυτής της ξεπερασμένης αντίληψης: οι φωτισμένοι λίγοι που θα οδηγήσουν τις ανόητες ορδές στον Ουτοπικό Σοσιαλιστικό Παράδεισο -ΟΣΠ (η πρωτοποριακή αριστερά λατρεύει τις ακρωνυμίες!). Η αλήθεια είναι πως οι πρωτοπορίες χρειάζονται τις μάζες, αλλά οι μάζες δεν χρειάζονται τις πρωτοπορίες. Ο ισχυρισμός του αντιθέτου, θα σήμαινε ενστερνισμό της παλιάς μαρξιστικής αρχής "η μάζα για τα μπάζα", αφού δε μπορεί να κάνει τίποτα από μόνη της, είτε γιατί δεν έχει εντρυφήσει επαρκώς στη μαρξιστική θεωρία ώστε να αντιλαμβάνεται ποιοι πραγματικά είναι οι εχθροί της, είτε γιατί είναι από τη φύση της πολύ μικροαστική για να νοιώσει την επιθυμία για εξέγερση. Η πρωτοποριακή αντίληψη εμπεριέχει μια περιφρονητική αντίληψη για τη βάση, την οποία θεωρεί κατώτερη και φυσικά αντιλαμβάνεται τους εκφραστές της πρωτοπορίας ως ανώτερους. Κανένας όμως από αυ-

τούς δεν θα το παραδεχθεί, αντίθετα μια τέτοια διατύπωση θα τους έκανε να επιτεθούν σε αυτόν που **τόλμησε** να αμφισβητήσει τα ευγενή τους κίνητρα. Αυτή είναι μια συμπεριφορά ανέκαθεν χαρακτηριστική της εξουσιαστικής αντίληψης: εγγειρίζονται όταν τους αμφισβητείς και σε διαγράφουν μόλις αποκτήσουν τη δύναμη για να το κάνουν.

Ο ισχυρισμός πως οι άνθρωποι **χρειάζονται** μια επαναστατική πρωτοπορία για τους θέσει σε κίνηση, σημαίνει την παραδοχή πως οι ίδιοι είναι πολύ ηλίθιοι/μικροαστοί/τεμπέληδες/τρελλοί/κακοί για να το κάνουν από μόνοι τους. Θα σήμαινε την απ' υψηλού εκστόμηση των σοφών διαπιστώσεων από το βάθρο της τελειότητας.

Επειδή όμως οι άνθρωποι αποστρέφονται τέτοιες συμπεριφορές, οι επίδοξοι πρωτοπόροι επικεντρώνουν την στρατηγική τους στη δημιουργία ενός οργανωτικού μηχανισμού -ενός οχήματος για να αποκτήσουν εξουσία ώστε να αναφέρονται στους εργαζόμενους. Αυτός είναι ο στόχος πίσω από την πρωτοποριακή οργάνωση και την ελευθεριακή ρητορική της, που επιδιώκει να αυξάνει τους οπαδούς της για να αυξάνει την εξουσία της.

Αυτό είναι που η δράση των πρωτοποριών έκανε τόσες φορές στο παρελθόν, με τελικό αποτέλεσμα μια κοινωνική αλλαγή όπου το μόνο που άλλαξε ήταν τα αφεντικά. Οι απολογητές του μαρξισμού το αρνούνται αγανακτισμένοι, όμως η αλήθεια είναι πως οι οργανώσεις που δημιούργησαν έκαναν ανθρώπους σαν τον Λένιν, τον Τρότσκι και

το Στάλιν αναπόφευκτους και όχι εξαιρέσεις. Ο Μαρξ αντιμετώπισε την εργατική τάξη ως παρατρεχάμενους, μια λούμπεν μάζα που περιμένει να διαμορφωθεί από τα ανώτερα μυαλά των πρωτοποριακών επαναστατών. Οι αναρχικοί που αναβιώνουν αυτό το ξεπερασμένο και αναποτελεσματικό μοντέλο καταδικάζουν τους εαυτούς τους στην πολιτική ασυναρτησία ή γίνονται κάτι άλλο από αυτό που ισχυρίζονται πως είναι.

Μια επανάσταση "Do-It-Yourself"

Επομένως, ποιος είναι ο ρόλος των αναρχικών; Πολύ απλά, η οργάνωση της αλληλεγγύης ανάμεσα στην εργατική τάξη ενάντια στον καπιταλισμό. Αυτό είναι το σημαντικότερο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε. Στην καπιταλιστική κοινωνία οι άνθρωποι είναι εξατομικευμένοι και απομονωμένοι -οι περισσότεροι αντιλαμβάνονται πως η κατάσταση είναι άσχημη, αλλά δεν είναι σίγουροι ότι υπάρχουν και άλλοι που αισθάνονται το ίδιο ή για το τί πρέπει να κάνουν τέλος πάντων.

Αν κάτι λείπει δεν είναι οι καλές προθέσεις, αλλά το οργανωτικό πλαίσιο ώστε αυτές οι καλές προθέσεις να εκφραστούν. Αυτές οι καλές προθέσεις είναι αυτό που ορισμένοι υποστηρίζουν της πρωτοποριακής λογικής αποκαλούν "επαναστατικό ένστικτο".

Δεν είναι δουλειά των αναρχικών να καθοδηγήσουν τους ανθρώπους με **οποιοδήποτε** τρόπο, αντίθετα είναι από τον κόσμο όπου αντλούνται τα συμπεράσματα για μια οργάνωση αυθεντικά μη-συγκεντρωτική και από τη βάση. Η αντιεραρχική αντίσταση βασίζεται σε μια τέτοια τέτοια αποκεντρωμένη, μαζική οργάνωση. Κάθε άλλη μορφή θα οδηγούσε στη δημιουργία νέων ιεραρχιών και στην άρνηση της αρχικής ιδέας.

Αυτό που χρειάζεται η εργατική τάξη δεν είναι η καθοδήγηση, η κατήχηση ή ο έλεγχος, αλλά η κατανόηση πως δεν είμαστε μόνοι μας στον καπιταλιστικό βόθρο και μια πρακτική διέξοδος του επαναστατικού ενστίκτου -κάτι που μπορούν να προσφέρουν οι αναρχικοί, αν το θελήσουν.

Το ένστικτο υπάρχει -άσχετα από τη δράση των επαναστατών. Είναι θεμελιώδες τμήμα αυτού που μας κάνει ανθρώπινους. Ο Μπακούιν το περιέγραψε καλά, λέγοντας πως ο πιο σίγουρος τρόπος για να κάνει κάτι κάποιος κάτι, είναι να του πεις να μην το κάνει!

Ο ρόλος μας είναι απλά να δείξουμε πρακτικά **πώς** οι άνθρωποι μπορούν να δράσουν προς την ελευθερία τους, τις μεθόδους και τους στόχους της ελευθεριακής οργάνωσης, όχι να τους κατηχίσουμε στις μεθόδους μας. Τα θεωρητικά και ιστορικά κείμενα χρειάζονται για να διαδασκόμεστε από τα λάθη και τις επιτυχίες, όχι γιατί οι άνθρωποι πρέπει να ξέρουν την ιστορία της αναρχίας για να γίνουν "πραγματικοί" αναρχικοί.

**Dave Neal, Νοέμβρης 1997
Μετάφραση Ν.Ν.**